

Сергій Миколин

БЛАГО РІЧЧО

2022

Б Л А Г О

Благодарю Тебе, Дух святий,
що торкнувся струн в Душі моїй,
що торкнулася мене в ділах
чистота і святість Твоя.
Сергій Миколин

ЛЮДИНА ТВОРЕЦЬ

Людина є творцем у суті,
бо кожен день життя її
підтверджує про те,
що вона у праці і працею живе.

Нема таких, щоб не були
своєю присутністю на Землі
джерелом енергій великих,
чи малих і визнаймо це фактом.

Та є серед нас завжди і ті,
яким дав Творець талант
і вони ним проявлені в житті,
хоча багато з них є таких,
хто обставинам піддався,
то ось так його «закопав».

Людина творча завжди
є генієм по змісту й суті
в якій би професії вона
себе би у житті проявляла.

Творчі люди – подвижники,
і є духовних якостей носії
і ці якості святі,
нібито, вони в труді
вкладають у результати свої.

Ось так ці енергії ширяться у світі.
Вони й здатність мають велику
словами і думками у простори летіти
і в тих потоках доходити до тих,
кому Всевишній скеровує їх.

Це психічний (духовний) їх стан,
в якому вони є постійно й скрізь,
тому їх процес життя і дії
і є той проявлений талант,
який вони отримали із зачаттям.

А далі він енергії для творінь
черпає із джерел родових,
бо саме рід їх стільки назбирав,
що утримувати таланти здатен.

Знаймо люди, знаймо всі,
що енергії такі ми здатні усі
стяжати у джерела родові,
то так і собі при житті.

Вони відомі всім і завжди на слуху,
та чогось ми проходимо мимохідь,
тому тепер, знаючи значимість їх,
то стяжаймо усвідомленням таким

і БОГ-ЖИТТЯ Вам у поміч.

А це ж дії-енергії-дух доброти,
радості, милості і любові,
які ми усі повсякчас і скрізь
здатними є творити,
бо від нас лиш потрібне розуміння,
що вони вода, повітря, хліб і сіль
у поєднанні таким,
які є умовою мудрості у діях
і тією стежею,
якою ми життями всі
йдем до духовності святої.
Вони ж є енергіями тими,
завдяки яким, ми іще живемо.

Творчі люди у матеріальному світі
є проявом начал Творця, як творці.
Однак геніями є саме ті,
над якими благодать цвіте,
бо вона із цих якостей росте,
як і цей індивід-творець.

Це завжди мрія, політ, краса у дії
і, навіть, тоді, коли суспільство
реалізуватися, проявитися не дає,
та геній є зерно елітне і воно
не в цьому, то в іншому житті
свої плоди винесе
во благо всім,
бо в нього пламида така.

І саме вони по духу такі
так близько до Творця –
і я із їх числа
і за це так вдячний життю,
і за це так вдячний Творцю,
і за це так вдячний святому Духу,
і за це так вдячний сподвижникам
святого Духа завжди,
які були колись і сьогодні є
у цьому раї, у цій красі,
у цих енергіях духовних,
якими наповнені вони.

Хай, навіть, суспільство це
у прозі і поезії відторгне,
то воно ума мого не торкне,
бо я живий і живу,
бо собою істину несу,
та і Душа, якою я живу
все ж живою є і жити буде,
і людям ці якості принесе,
бо вони у ній прописані вже.

Тому і смерть тіла
перешкодою не є,
бо Душа на своїм путі
до святого Духа вже близька
і творити якості духовні
вона вже, ніби, зобов'язана.
Хіба що ум, як схилиться
у спокусі, чи зрадою
до навмисного убивства,
чи іншим негативом
до частини суспільства.

Тому будьмо терплячими,
будьмо милостивими до таких,
а при можливості допоможіть,
якщо потреба зрима,
то долучитися діями своїми
до сподвижників святого Духа,
бо вони у цьому житті уже є
у середовищі людським
пастирями Його.

БЛАГОДАТЬ

Благодать – слово є складне,
яке має у собі стан і дію,
бо благо з мови грецької
і є стан радості єства
зі здатністю проявлятися у діях,
даючи в простори енергії такі,
чи просто поділитися з ближніми.

То це і є дія Творця синів,
коли ми самі радість маємо
і здатність маємо дарувати її;
це щастя порадіти за труди свої,
чи то за успіхи інших...

Так і благословіння в суті
дає радість кожному відчути,
що з тебе енергія позитивна йде,
що в іншого від благословіння
живішим крок і дія є.

Радість і можливість у житті
благословляти інших в дні,
то дією такою, якою ми
словом славимо щастя,
славословлячи у Всевишньому, у Творці
за позитивні якості нашого БОГа-Життя,
бо ми життями є частинки всецілого,
бо і народилися, росли в ньому діями
з радістю всього єства,
бо любов у нас цвіла.

Благословляючи дітей

і ближніх із людей,
то ми слово в радості
і для самої радості
іншим це благо даєм,
бо вона у розвитку людини,
у пізнанні святого Духа
є дверима в кімнати любові
цієї всієї світобудови.

ПОЛІТ

Поети у житті завжди
літають в небесі,
бо Душа їх там парить
за якості духовні,
які вони мають у собі,
як дарунок Творця
за їх стягання у життях.

Тому усі на землі
і бачать їх у висоті;
тому бачать оту зверхність,
а поет, як той орел у висоті
по розмірах у горобця
і шанують їх на землі
за ті мудрі слова,
якими вони і засівали ниви,
бо слова були елітні;
за ту здатність з висоти
засівати якостями
простори земні,
міста і села,
які заселені людьми.

Із зерен цих виростають
ті якості позитивні –
милість, доброта,
любов і звичайне щастя,
завдяки яким на Землі
і тримається життя-буття
протягом мільярдів літ.

Ось чому такі прохання,
бо в них високомірності нема,
яка так часто шириться
поміж літераторів різних,
а вони й оправдання знають,
що вони не літають,
що вони звичайні люди.
Та тримає їх при землі,
ота стара як світ
змагальність, заздрість, злість.

Та читач із висоти орла,
є теж істота мала,
але і вони у масі

готують отой ґрунт,
на якому виростають
генії і поети,
бо цей ґрунт і є
з доброти їх,
із звичайної радості за дію-річ,
за те щастя жити і творити,
щоби по чуть-чуть
якість любові пізнавати,
бо з таких колись
і виростають генії і поети.

Поет у суті геній,
але, якщо він приземлений
і пише легко і технічно,
то він лиш інженер,
чи той спеціаліст
з розрядом шостим
і теж пише вірші чудові
про відчуття сексуальні,
про зализування жоп
заради популярності і крісел,
то такі не літають при житті
і більше схожі в діях на крис.

Основна ж частина людства,
для якої Вам Творець
подарував талант,
щоб нести слова,
які би формували
саме якості позитивні
в діях, у поведінці,
бо вони читати здатні те,
що мають у собі.

І зовсім такі «оцінки»
не можна писати,
коли суспільство допомогло
сісти в чиновницьке крісло,
чи стати впливовим членом
комітетів преміальних.

Хоча вони не для поетів,
які по суті є людські птахи,
то так опускалися осудом
до дна, до грязі низу
нікому не личить,
бо навіть і я ось так
обмазався цим.
Не шкодую, бо знаю,
що, може, допоможе
іншим зрозуміти
покликання своє
життям у цей світ.

Так було у всі віки,
бо літератори-поети,
як і генії усі
принижувалися державами
і сіяли думку лиху,
що ці божі птахи
їдять надурняк
їх хліб на полях
і в засіках.

Лиш лизоблюди
бігали при дворах,
як і духівник
не є у суті монах,
та цей іспит все ж
нести з гідністю слід.

Не пишімо скарг,
образ, осудів у відчаї,
бо ними ми нутро
показуємо своє
із розчарування і зневіри.

Так, саме «якості» такі
ми нестимемо в життях самі,
бо зі страху житимемо у норі,
допоки каяття і чистота
не піднімуть це єство,
що Душею в нім було
і тоді його труди
читатимуть читачі,
збільшуючи енергій позитивних
серед людей на Землі.

Бо лиш через віки
згадуватимуть таких,
бо в цьому житті
Сущий узрів,
що возвеличення ми
не витримаємо тепер
і цим дає таку відстрочку,
щоб уберегти дарунок свій
і носія, щоб не впав
у грязь, чи в прірву.

СВІЙ СВІТ

Чи можемо ми сказати щиро,
що любимо себе і всіх,
що добрими є у діях,
що діємо повсякчас правдиво;
чи скажемо, що істину знаємо всю,
що віримо БОГУ-Життю
всецілому всеціло у всьому?

Так, поки живими є,

то це стверджуємо,
бо ці зерна енергій
у собі маємо.

Саме так, поки у нас життя є
і знання наші із потреб,
і з можливостей своїх,
якими ми і почуємо
цей життєвий процес.

А якщо раптом смерть,
то де тоді подівалася наша
правда, любов, віра, істина?
Так, вони потекли до джерела,
де рід збирає енергії такі.
Так, вони потекли
Духом святим
до нашого Всевишнього.

Але коли ми говоримо
про любов, істину,
правду, доброту і віру,
то ми це фіксуємо словом
у тій частині ситуацій,
з якими ми зустрілися у житті,
бо мати ці енергії всецілі
нікому із живих не дано.
Тому ми на кохання зміст,
на те милування дитиною
говоримо не всю любові суть.

Коли ми говоримо про правду
в дану мить і певного дня,
то чим ми зайняті
у цілих днях років, життя.
Чи така правда наша
є по суті справедливістю,
чи вона покалічила життя,
чи вона його забрала,
бо так інколи буває.

Коли ми говоримо про доброту,
то ця дія була очікувана
і потрібною з іншої сторони,
чи ми, маючи можливості,
захотіли показати всім,
що ми добрі і милостиві,
чи ми так діями добрими
працюємо на перспективи
із можливих потреб своїх,
чи з вигод і користі
за голос в урні, за поклик перший
іти із нами у покіс...

Так, є віра, як і любов всеціла,

та наша заява, що я вірую
побудована була на довірі
із наших же бажань,
чи із досвіду життєвого,
що ця віра в трудну мить
надасть нам підтримку дієву,
бо по суті й змісту
віра є лиш мета, ідеал,
а до взаємин людських,
чи то до Отця-Творця
ми з довірою ідем.

Ми не можемо сказати,
що однозначно віримо мужу, жоні,
що віримо начальнику, президенту,
чи партії, організації релігійній,
або доручаємо комусь справу,
то ми керуємося довірою лиш,
бо так влаштований в людини ум
і таким він є від Творця,
бо не знаємо у певній дії, чи житті
того результату кінцевого.

Тому істина в тому,
що кохання, добрі дії, довіра
засвідчують сам процес життя,
бо життя це рух думки, слова;
це рух нашого тіла в м'язах, крові,
а цими, означеними вище, словами
рух життя зупиняємо ми,
як свідчення того,
що досягли, нібито, вершини
свого розвитку й зростання
Душею і БОГом-Життям.

Навіть машині, мертвій деревині,
у тому стовпу, що тримає проводи,
та і то нема повної віри,
а лиш довіра на певний час.

Так, ми не бачимо зупинки,
але цим притік енергій світових
ми і зупиняємо, заявляючи усім,
дітям Творця, що ми уже наповнені
любов'ю, правдою, добротою, вірою.

Ось у цьому суть помилки в цілому,
а по факту уже нема ума
і сил у тілі не вистача,
бо не стяжали якості святого Духа,
а навпаки - закривали свої Душі
для притоку в єство енергій живодаїних.

Якщо ми довіряємо комусь,
то знаємо ствердно,

що і вони
нам довіряють у всьому.
А Дух святий довіряє завжди,
що ми стяжаємо енергії духовні,
та чи насправді ми є такі?
А Він святий довіряє і прощає,
а потім знову допомагає
у довірі відновити сили,
хоча і про помилки знає.

Насамкінець, як Його посланець,
скажу всім людям на Землі,
хоча і повторюся в цьому,
що так багато ми
застосовуємо слів,
які спалюють паростки
духовності святої.

Для прикладу напишу,
а далі самі слідкуйте
за думками, словами і ділами,
бо у кожного свій путь у лоно Духа
і кожен сам має вимощувати цю путь
добрими ділами з радістю і любов'ю.

Влада – це у ладу жити
у собі і з ближніми,
а ми цим назвали зібрання
служок-злодюжок.
Патріот є зі слова італійського
і називали патріціями –
батьками родів і держави,
які про свій народ дбали,
а тепер назвали ярих вбивць.
Хіба слуга у одних
може бути батьком мудрим
для родів і для них – абсурд.
То те ж скажемо тепер,
що вірою назвали лиш ідеал;
любов'ю називаємо ми
кохання, милування, секс;
гідність життя і волю
назвали словом свобода
(той, хто з волею бодається);
правду – вседозволеністю,
бо нею є норми, канони і закони,
а цю «правду» захищають від людей
міліцією, судами і тими всіма,
які мають статус державного служака,
але не рівність, милість і справедливість
є шанованими діями
з тими гуманними взаєминами,
де можна пізнавати якості духовні.
Душу, як біочіп назвали видумкою всі:
одні майструють свій чіп,

а інші забули про її наявність в них.
Дух святий, як постійний рух
світлих енергій, чистих
опинився на задвірках
церковних служб.
Про Творця немає слів,
та чи здатне людство
замінити Його?
Навіть той господь,
як князь миру цього
не зробить краще,
бо діє повсюди вже
з ненавистю, злом,
брехнями підступними,
то ними не створиш добрих справ.
Та добрий не створював би
штами грипу нові,
не знищував би
випробувані надбаня
в організації життя –
все йде кувирком,
а ми, дурні,
шлемо йому молитви,
славословимо щоденно
у церквах, конторах, дома.

Не йдімо за водою, чи за хлібом,
а по воду й хліб ідімо.
Не повинні діяти ми
(по вині) у житті своєму,
а свідомо (з відома Творця)
мудро й творчо.
Не досягати (до-ся-гнув)
надуманих вершин,
коли живеш у спільноті,
бо гармонія в собі
і у взаєминах з людьми
творює стосунки чесні, щирі.
«Доброго дня Вам,...» говорімо
і в цих словах-побажаннях ми
енергії позитивні шлімо,
то і радість пізнаємо всі.

Ось з таких дрібниць в обиході,
а їх багато, як піску на землі,
ми і спалюємо життя свої,
знищуючи джерела родові.

То усвідомте енергії темні
у таких словах і думках
і помаленьку наводьмо у собі лад,
а там і Творець пізнає в нас своїх чад.

В добру путь Вам, люди!

Щастя Вам і родинам!!!

ТРАДИЦІЇ

«Доброго дня Вам, люди!»

Як достукатися до ваших сердець-
не знаю

і в цьому на БОГа уповаю.

Відкриваймо Душі свої
для доброти, радості і любові.

(еп-ос – епохи в осмисленні)

Суспільство древнє завжди
леліяло досвід, мудрість,
які у традиціях, як знання
із покоління в покоління
словом і діями несли.

Тому вони і знали всі,
як діяти, як поступити
в тій, чи іншій ситуації,
тому й жили по совісті,
звіряючи з Душею поступи свої.

Не було законів і канонів,
бо правило було одне –
сам живи гідно
і іншому не мішай.

Лиш із початком формувань
племен, а далі й націй
виникла потреба у вождів, князів
свої племена і привиди націй
придумувати певні норми поведінки.

Можна ось таке, а іншого не можна.
У вжиток внесли страх
від Духів і вождів,
а помічниками були в них
посередники в жрецях
і зародкові вірування на міфах,
де боги і Духи втручалися
у взаємини людей,
або між собою змагалися,
ввівши в ужиток боротьбу.

А тепер суспільство саме звикло
бути в рабстві від тих законів і канонів,
забувши вольності свої
і відповідально жити по совісті.

Забуло Духів своїх,
забуло і різноманітних богів,
забуло і про творців,
а життя свої ввірило повністю
державам і їх керівництву.

Тому людство постійно
отримує з середовища свого
нові і нові міфи про життя
з домішкою мудрих притч.

Якості життя були завжди,
вони й тепер є такі,
та випали з культури поведінки.
Їх тепер замінили історичні міфи,
в яких інтереси з ідеології їх.

Були ці якості позитивні споконвіків,
та тільки християнство взяло їх
з іудейської традиції релігійної,
вознісши Мойсея і ті скрижалі
із давнішніми заповідями,
знищивши плем'я родове,
які берегли до цього обряду
й звичаї існуючої традиції.

Або міфи про Соломона мудрого,
який задля плоті жінки,
забажав вбити друга
і воєначальника свого.

Чи для прикладу притча
про лоша і кобил,
яка є в письменах Вед.
Ось так робили мудрими
і героями тих,
хто потрібен був їм
і придумували міфи.

Такими непогрішними були королі,
президенти, генсеки завжди,
руки і уми яких завжди були у крові,
та IQ вони мали, як боги.
Так це старі міфи,
та і сьогоднішні ж такі.

Чого ми ось так огульно,
коли можемо гуртом
вивчати старий міф,
чи то цілу купу їх
в одній великій книзі,
яка назву має - Біблія,
що основою є для всіх
і для нової суспільної традиції.
Так, це православне християнство,
в якому іудейські міфи
і ті ж язичницькі мудрі притчі,
які були повчаннями у православії
і тому ці міфи і легенди
окремих героїв і мужів

народу вибраного ним самим
наклали на православні побутові традиції,
які були і є традиціями усіх і для всіх
одинаковими на планеті.

Та іудаїзм взяв в Амона
той монотеїзм
і, оголосивши на весь світ,
що євреї не племя вже
і не нація, а народ
і народ вибраний Яхве,
який є богом головним
для всіх невірних в іудаїзм,
бо вони божественним мають служити,
а звідси і нерівність впливала
в цій ідеї між сестрами і братами –
в природі появився новий вид
і людина не людина, а цілий жид.

Не будемо вивчати і приймати іудаїзм,
бо він собою в людство вніс
кару божу, покарання різні
і ті податки для всіх, як дари Богу
і цьому «хитрому народу».

Страх, покора, раб –
от і вся традиція релігії цієї,
яка на негативі зросла
і її теж «подарували», для всього світу,
тим хитрунам-брехунам,
що маски з собоюносять,
щоб не впізнавали іуд у них,
які є в кожного народу.

Так свого часу через «нещасного» Мойсея
з плачевним кінцем для фараонів і коптів,
ця нація євреїв покинула язичництво
і зв'язок з природою і тими ізгоями,
а щоб упокорити свій народ,
то Мойсей своїми хитрощами
водив їх кругами сорок літ,
щоб вони умами заблукали,
виросшуючи вивищеність,
яка через століття проростала,
та плоди у фашизмі і комунізмі дала,
бо совісті у них давно не було,
коли одноплемінники їх за це
вигнали з Межиріччя
на аравійські пагорби.
Потім Персія і та 8-ми березнева ніч,
а далі Венеція і торговий флот,
бо ними оволоділа злість
за ті прокльони і ненависть
до них, які вони присутністю своєю
самі ж і плодили поведінкою скрізь.

Нема зупинки у розвитку мрій,
то зажадали взяти увесь світ,
опутавши і перекрутивши міфи
і повчання Ісуса Йовше,
хоча для привабливості самі
відмовилися від нього зовсім
і від нової міфічної традиції
на користь МЕСІЇ-ХРИСТОСА,
узаконивши її потребами Константина
через п'ятсот літ, а потім
влізли у всю Європу, на північ Африки
і вкралися на Русь.
Ось так родилася ідеологія нова,
яка мала молитися за роди іудеїв,
будучи суспільними рабами.
То так воно і сталося уже на віки.

Хоча окремо від себе скажемо усім,
що шаную сподвижника Творця на Землі,
Його знання і здібності,
як і бажання змінити світ,
а найперш євреїв лихих,
якого Ісусом Христосом нарекли.

Спершу, як християнство на Русі
прийняв лиш двір,
що євреями кишів
в кінці першого тисячоліття.
Та тут люди довіряли й далі
Природі і проявам її.

Тому вони втекли далі, на північ,
де маніпулювали тюркськими племенами,
а от Іван Грозний тоталіризмом марив –
йому подобалася ідеологія покори
і, внівши у канони текст,
що царі є помазаниками,
чи то посланцями богів,
про яких ми можемо
лиш здогадуватися,
а він знав вигоди християнства.

Тому він почав уже з Москви
запроваджувати християнство силою,
старообрядців православних переслідуючи,
а через двісті років і черговий напівєврей,
що мав в грудях той камінь з іменем Петро
все ж домігся пригнобити давнішні традиції слов'ян,
і ведучи активне будівництво,
змушував громади церкви будувати.

Тобто християнству, як такому
лиш триста років на теренах наших,
хоча остаточно традиції давні

хотіли знищити більшовики
і все ж другий Володимир (Ілліч),
виявився із полукровків єврейських.

Та тільки коли людей довели
вожді-князі-лідери суспільні
до зневіри і байдужості
до будь яких богів,
як і до свого життя теж,
то запанував у світі іудаїзм
продажний і корисливий.

А щоб загарбати світ,
то поділили на окремі держави,
хоча в самих ідея фікс
керувати світом всім
мусується і далі.

Та і іудеїв наплодили багато,
як з євреїв і напівєвреїв
і не гребуючи ніким
у досягненні мети своєї,
бо навіть і китайці-керівники
вже по суті є іудеями,
керуючи людьми методами
і способами єврейських іудеїв.

Так, сьогодні люди ходять у церкви,
моляться за всі єврейські коліна і роди,
славословлячи, у подяках на колінах, їх
і енергії позитивні шлють їм діями цими,
забувши про свої роди і якого роду є вони,
втративши у безпам'ятстві своїм сором-гідність
плетуться, ніби, вівці до тієї прірви,
яку готує їм князь всемирний.

Так, в людства є ці якості позитивні,
які гармонізувалися з життям природи
і людей у ній, а ми
не закликаємо знищувати іудаїзм,
чи православне християнство взагалі,
бо люди мають самі
свідомо бачити істини,
які дають їм можливості
гуманно і при здоров'ї своїм,
щоб у радості жити і у вольності.

Вони мають триматися усі
досвіду, знань і мудрості,
які несли і несуть в життя
людям той позитив, який
і давав мотивацію жити
і творити ту радість і доброту,
яка дає людям здатність
пізнавати щастя і любов у собі.

Тому і глянемо в церковний календар,
де і побачимо, які ж канонічні традиції там
і які цілі сповідуються християнами.
Колись писали на календарях,
що всі дні у нім святкові.
Так вони святі і тому світлі,
бо кожен бачить щодня світло сонця
і, встаючи зі сну кожен молиться Творцю
у нових планах і мріях для творіння,
для організації дня із турботою про сім'ю.

Потім ми написали у видавництва
і до конфесій різних років п'ять тому,
вказавши на ситуації смішні,
коли свято ототожнюють з особами
страдальницьких Варвар і іже,
коли би в дні їх споминань, по суті
треба би організовувати служби
канонічно-поминальні і ставити свічки
за їх Душі вічні.

Мабуть, я не один такий і писали й інші,
бо вже декілька років зміни є
в додатку до календаря,
де написали для всіх, що це
церковні свята і поминальні дні.

Сьогодні прихожан у селах і містах
один процент від кількості жителів
у населених пунктах.
Тобто, християнство по факту
є тільки для маленької частини
людської спільноти.

Тому прошу всіх молюся –
в думках, словами і ділами
у тих празниках, які
дії славословлять позитивні –
маленькі і значимі.

А їх народи на Землі знають всі
і лиш пояснювати треба всім
ту суть і зміст у них,
щоб людство знову прозрівало
до пізнання райського життя,
до пізнання істин його,
бо це є умовою для всіх
у діях-молитвах творити
ці енергії позитивні.

Будуть зміни до кращого життя
і будуть нащадки наші жити у Раю,
а відбутися зможуть вони,
коли свідомо усі ми

візьмемо у правила поведінки
гідність, милість, доброту,
щоб творити радість і любов святу,
а гнів гординю, осуд і брехню,
як і ненависть, нахабство, зло
із дій своїх потіснимо.

Державні апарати на це не підуть,
бо бояться правди і любові.
Їм історія і міфи різні,
та і ця суєта, як тьма,
як і той страх галимий
дають можливість брехати і красти,
бо сьогодні це вже
є професією в законі.

А от люди би змогли нести
ці якості повсюди
і поведінкою своєю змогли би
світоустрій змінити,
де взаємини людей були би
для всіх рівні і справедливими.
Спом'янімо Індію з минувшини –
як мирно позбулися колонізаторів вони,
то хай і це буде нам у науку.

Нам би відновити празники,
які придатними є для всіх,
бо вони несуть той сенс процесів життя,
в якому ми всі учасниками є.

Почнемо з православних традицій
і вони ж були і є у залишках тепер
у всіх сім'ях і родах на Землі,
у цьому суспільному календарі,
щоб нести в людське розуміння
зерна істини для свідомих дій,
щоб благодать запанувала
у взаєминах людських.

Ми напишемо сьогодні основні,
де збережено явний прояв природи
і діяльності людської при житті.
Є багато менших празників,
та на них ось так просто
церковний клір змінив
докорінно назву і в яких,
як і в основних, закладений страх,
вимога рабської покори
і однобоке формування життя,
хоча воно доволі різноманітне
і більш глибоке своїм корінням
у тих першолюдях і в родах.

Водохреща, як празник,

празник від слова-суті:
празникувати, відпочивати
у певному дні для відзнаки
людської поведінки і праці
в пошуках якостей позитивних
кожним у собі.

Так, це празник зими і води,
бо люди відпочили,
як і земля, і все живе на ній
за зимові дні і вода
першою забурлила
у якостях живодайних своїх,
закликаючи усіх
до активнішого руху –
прокидатися пора від сну,
віншуючи це чудо БОГа-ЖИТТЯ,
як чистоту і святість,
що рухають енергії якостей буття.

Бо саме вода у всі віки
своєю дією стверджувала
про енергії позитивні,
про їх наявність, про поміч їх
і про велику потребу людини в них
у повсякденному житті.
Вода є основою життя
повсякчас і всюди на Землі,
як і у космосі великім.

Тому споконвіків стверджували
у повсякденному житті
про енергетичні якості води –
це інформаційний засіб
у обміні знань і інформацій
у нашому організмі і у Всесвіті;
це чистота ума і тіла;
це гідність і відповідальність в діях;
це милість, милосердя, доброта,
як вміння серед людей нести
ці якості гуманності і чистоти
у всіх взаєминах людських
з потреби допомогти
немічним тілом і умом слабким;
це і радість, щастя,
як задоволення і натхнення
за справи вчорашні і теперішні,
за ті мрії і надії, яких ми всі
чекаємо завтра і в майбутті,
бо вони дають нам усім
впевненості і сил,
як і час для міркувань,
для прийняття рішень;
це чесність і справедливість,
які формують довіру між нами;

це воля наших дій при свідомому умі,
яка дає відвагу і здатність,
дає сміливість у прийнятті
якостей означених.

Щоб ними відроджувати довіру до того,
що ми, люди, і все живе на Землі
по суті мали поміч від рослин, тварин
і від енергій тих, які із неба йшли,
із енергій тих, які давала земля усім нам
у всіх потребах з можливих і зверх;
щоб жити – це їжа, вода, одяг і житло;
щоб відійти від страху,
бо ми лиш в добрі і стані волі,
в стані радості життя
творимо ту благодать спільну,
яка кожному відкриває
оту любов всецілу .

Тому вода усім дає ці відчуття
і люди знову й знову готуються активно
до ремонту, чи виготовлення речей нових
у грядущий рік новий
і вже через чотири тижні
готувалися до зустрічі весни,
бо на цьому рубежі
зустрічалися зима і літо.
Саме в цей день люди
по прикметах визначали
перебіг погоди в році.
Якщо на стрітення вдень
води зі стріхи півень нап'ється,
то до дня захисника людей
і віл травою напасеться.

Тому з новими силами і завзяттям,
передаючи Богу і Творцю
ті благодаті для всіх
у молитві словами і ділами,
якими за зиму всі багатими були:
що вистачило їжі всім,
що збережене насіння,
що почався масовий отіл,
як можливість змінити раціон
маслом, сиром, молоком,
бо була можливість з них
готувати вареники, пироги,
відновлюючи тілом сили.

Ось і місяць останній у року
тихо підійшов у життя
і люди дякували за рік,
проводячи обряди для очищення
себе і джерел родових,
бо майже цілий місяць був

поминальним і шанувальним,
коли розмови вели вечорами
за верстатами ткацькими, чи прядками
у споминах про рідню, рід,
які життями відійшли,
то запалювали свічки, ладанки,
стаючи до молитов спільних,
бо традиціями такими вони
дітей до цього привчали.

Квітень – уже рік новий у Природі,
то так і людина в ній: при Роді,
життям пробуджувалася до дій
і про це свідчила Радість,
яку назвали потім благом,
взявши з грецьких слів,
радісною звісткою – Благовіщення,
вказуючи на ту пам'ять віків,
зберігаючи спостереження їх,
що в цей день вилітали з гнізд
божі комахи-бджоли на обліт,
очищаючи себе від лайна і вулик свій.

Та за тижнів два вербу віншували,
яка першою давала
свої квіточки бджолі і красу людині,
засвідчуючи реальні зміни
про погоду цим Днем великим.

Це празник був великий,
бо несли яйця крашені,
несли короваї-паски,
мед і інші статки
у празничному вбранні
з подяками духам Природи,
які були у воді, повітрі, сонці і землі,
щоб людям допомогли
виросчувати врожаї нові.

Люди віками знали,
що не вони самі мали
Знання і можливості,
а їм у цьому допомагали
ті енергії духовні,
які творили теж самі.

Про це знаємо і ми усі,
бо коли ми в радості,
коли ми закохані,
або чутливими є
у пізнанні любові,
то і сили десь беруться,
і завзяттям наповнюємося ми,
і в бажаннях зміни є,
бо якимось само собою, нібито,

хочеться зробити доброту діло
і щоб воно виглядало мило і красиво.

Тому ми пояснити собі не могли –
як і звідки такий приплив
енергій додаткових у нас появлявся.
А древні люди знали,
тому створювали умови
у тих празниках суспільних,
коли разом празникували,
бо тут був обмін досвідом життя,
бо тут були спільні єднавчі піснеспіви,
бо тут кожен потисне один одному руку
і обнімання були і родинами єднання...

Ось так творилися енергії позитивні.
Досвід із цього збирали
чутливі і мудрі люди,
до яких потім і ходили інші
за порадами і розрадами,
назвавши їх шаманами.

Тому сьогодні у нас можливості є
творити сучасні празники
для вирощування в суспільстві
енергій позитивних щодня
на діях і празниках таких
у звичаєвих традиціях
і цих модерних нових,
які є уже в нас,
але слід нам постаратися усім,
щоб вони традиціями були,
започаткувавши віншувати
якості духовні в них
цих якостей позитивних,
які є у нашому житті –
це Дні Любові, Закоханих,
Милостивих, Доброти,
Здоров'я, Подяки, Гідності,
Волі, Щастя, Радості,
Усмішки, Сміху, Обнімань,
Чистоти очей, тіла, Душі,
Правди, Потиску руки,
Праці, Творців, Геніїв
(поетики, прози, механізмів,
професій, взаємин...),
Зустрічі (Нового року,
Весни, Літа, Осені, Зими...),
Дитини, Престарілих і тих
Празників минувшини,
про які тут мова йде –
День Неба, Сонця, Води,
Землі, Повітря, Ріллі,
Вруна, Врожаю, Хлібини, Сала,
Колоска, Першого снопа,

Будинку, Хустини, Спідниці,
Сорочки, Корови, Кози,
Трактора, Літака,
продумавши сценарії до них
з виставками, конкурсами і так,
щоб держави участь взяли
і організаторами були,
то відродяться народи-роди
і держави будуть міцні,
бо саме дії такі творчі
з радістю і любов'ю
творитимуть енергії позитивні
для життя в раю земнім цім
заможними і щасливими.

Цей відступ у повчання усім,
щоб розуміти суть і зміст,
та і себе налаштувати зміг
кожен у житті цім —
як відійти від сучасних «свят»,
які наповнені фактично сумом,
а церкви, нібито, дають умови
віншувати з радістю й горілкою
мучеників тих
назвавши їх престольними.

Ось так змішали небесне і земне,
змішали позитивне і негативне в одне,
зробивши життя сіре
і цим від раю відвівши.

То питаймо кожен себе:
це кощунство над ними,
чи такого церкви нас навчили?
Ніби сумний поминальний день,
наповнений негативом,
а тут радість, п'янки
і гулянки через роки
на пам'яті тих,
хто шукав духовне.
Бо цим ми знищуємо самі
ті потічки енергій позитивних,
до яких вони тягнулися при житті
і цим ми замулюємо джерела родові
та і життя робимо нещасним,
бо діями такими збільшуємо негативу.

Тому й раділи,
їли мед, хліби,
та і горілку пили,
обмінювалися досвідом своїм,
запрошуючи до господ
гостей дорогих.

Саме в ці місяці люди всі

наповнювалися чарами любові,
проявляючи їх в піснях,
закоханості, коханні,
щоб уже під зиму,
при зібраному хлібу,
бо і їжа була ситна –
кололи ж бо кабана
і вже з цієї нагоди
по зову природи
у Божій благодаті
і при згоді батьків
гуляти весілля.

Була і прикмета не весела,
що до часу і до пори,
геть і до Дмитра,
то була і дівка хитра,
а по суті з цього дня
люди поминали
родичів своїх,
які відійшли,
тому й веселощі припиняли.
Тільки опісля дня на Андрія
починалися вечорниці
і ті пошуки знаків від природи
у ворожіннях на долю і життя,
а молодь шукала спроби
поєднатися тілами,
бо уже на Сави,
починалися забави,
то дівки самі
лягали на лави,
задля забави-зваби,
щоб їх заміж брали.

Ми не знаємо самі,
як називали в давнину ці дні,
тому так вказали,
як у церковному календарі.
Прошу вибачення у всіх.

А вже в травні на небі
при зброї-латах конем
виїжджав захисник,
захисник природи
і людських трудів,
який захищав посіви нові
від тих вітрів, спеки, злив.

Природа давала все і вся,
усе росло і квітувало,
що людям надію давало
на врожаї хороші.

Почався проявлений рух

після весняних робіт.

Люди раділи
і цю радість несли,
несли на грядки,
коли бур'яни пололи.

Раділи і теплому дощу,
і легенькому вітру,
а за сонячне тепло,
то і мови не було,
бо то воно основне,
якого ждали ми,
якого чекали
наші огороди і садки.

Буяння трав і цвіт усього
творив радість на Землі,
і літу раділи всі –
і дорослі, і малі.

Великий празник на Землі,
тому люди празникувати поспішали,
готуючись до Зелених віншувань Природи,
не забуваючи Отця-Творця-святого Духа,
як надії і довіри їм в триєдиності такій,
коли славословіння велике
творили святому Духу
і радість була в спостеріганні тім.

Тому знаючи люди
так радо віншували Духа,
як вмістилище всіх
енергій позитивних.

Бо ними все і людина теж
росли умом і Душею,
бо бажали у приземленості своїй
хороший результат.

Радість була у всьому –
працювали бджоли і комахи,
та і вітер спокійно ниву колихав,
а колоски у такому вальсі
подяку Богу слали,
схиляючи голові свої.

А це ознакою хорошою було,
що людина буде з хлібом.
Молодь же з радості до любові бігла
у пошуках щасливої долі.
Тому вечорами виходили на луг, чи до ріки,
несучи купальні співанки,
пускаючи вінки по течії,
щоб Бог, природа підказали серцю й тілу,

де гуляє їх серцю милий,
а вдень у лісі, чи на полі
виспівували петрівочки журні.

Бо саме нагода до літ молодих
показати свою майстерність,
роботящі руки, мудрість і красу
в роботі на полях і біля дому.

Цей місяць був придатний
для зачаття дітей здорових,
бо цьому в допомогу була й природа
і ті енергії радості у праці
несли позитив
для розвитку маленьких тіл.

А далі спасами християн ховали,
від життя спасали,
чи як то є розуміти?
Бо природні празники у всьому світі,
бо це суть життя людини,
вони ж дають смисл усіх їх дій,
вони піднімають Дух у творчій праці,
а християнство кличе віншувати
сподвижника вірувань їх,
який жив на Кіпрі.

Хіба то не празник першого снопа,
зажинки, обертіння, масляниця,
чи те успіння, коли дякували Творцю
за вчасно зібраний врожай,
за погодні і сонячні дні,
що врожай зібрали сухим
і пар покладена у ріллі,
та і зерно нове засівали в полі,
щоб до покрови воно
густе і буйне вруно дало
і цим захищене їх життя було
у холодні дні зими.

Хіба не празником є
закінчення збору урожаю,
бо успіли в полі і біля хати,
то можна і попразникувати.

Обертіння в днях
засвідчувало про гуртування птах,
особливо лелек на полях,
бо вони збиралися усі
для повернення в теплі краї.

Здвигнулася Земля восени,
як попередження людям всім,
щоб поспішили зібрати картоплю, буряки,
чи усе те, що плодом росло у землі.

То саме з цього дня
готується до сну
і лізе в земляну нору
хомяк і всякий гад,
жаби і мурашки,
ремонтують свої нори
лис і медвідь,
а земля усіх прихистить
і нам безпечно буде
в лісі походить,
щоб гриби позбирати
і на зиму висушить,
чи то рибку зловить,
щоб м'ясцем поласувати.

Підходить вже й пора,
коли земля шукає кожуха
із листя, чи зі снігу,
засвідчуючи всім,
що тепер можна залишати всім
це прекрасне літо,
та все ж і зима дає нам
помилуватися красою осені золотої.
Люди теж шукають сані і кожухи,
щоб готовими бути самим
зустрічати холод і сніги.

Будь яка дія в благодаті
і була тим святом,
бо в кожен день ми йшли живим
і в ті дії назви несли,
які ми мали в житті вершити –
чи то підготовка до зими,
чи то плетінки, коли плели
для зими взуття-постоли,
чи то Сави, коли жінки
сідали на обруси, на лави,
за прядки до куделі,
але їм назви сумні дали
про мучеників, про смерть,
щоб енергії позитивні
ними виганяти з людських умів,
з обиходу, відриваючи від природи,
відриваючи від Бога.

Засумувала і природа –
відмерли рослини і листя впало,
почорніло все навкруги,
то засумували й ми.

Ось листопад несе сум до дум
про спомини предків наших
у тих батьківських суботах
і про нас, живих, в турботах.

Ми дякували вітру, сонцю і воді,
дякували деревам, людям і тим
сподвижникам святого Духа
за радість-благодать усім,
з якими спільно ми
рука об руку йшли.

Це дні умиротворення і послуху,
коли людина налаштована природою
і стишує свою життєву ходу,
прислухаючись до себе,
до Душі до Творця совістю своєю.

Це дні подяк активних
усім духам земним
і готовими були до змін,
будучи задоволені цим,
що все владнали по господі
і готові до зими.

Так уже влаштований наш ум,
що кожним днем сьогодні
ми уже в завтрашньому стоїм,
тому очікуємо чуда завжди,
що наступний рік у нашому житті
буде прибутковішим і щедрішим.

Тому 19 числа несли дари богам,
які жили серед рідні і односельчан,
щоб поділитися хлібом і плодом,
як наказ-прохання предків
у милості і доброті традиції берегти,
коли вони їх ближнім несли.

Радість за зелені шати,
за умови для цвітіння,
за новий сніп на стерні,
обертіння, плетінки,
які традиціями були
в природі і в господарстві
значимими цим у житті.

А між днями цими,
які були в роботі,
чи то в празниках,
ми завжди звіряли
з місяця фазами,
бо він і був нам і Землі
частиною всецілості
і тому з висоти
нам слав підказки,
коли і які справи
починати слід,
а які із них

до завершення звести.

Так і хмари, вітер,
сонце і вода-роса на траві
нам несли знання
на наступні дні –
червоне сонце при закаті,
то очікували холоду-морозу-вітру,
коли заходило у хмари,
то снігу, чи дощу чекали,
як і по півню і волю,
що прикметами були,
а їх було чимало
і їх наші предки,
як традиції берегли,
бо вони були помічні
в організації життя
(в праці, відпочинку
і постах, і в празниках),
то так і в дбанні
за якості духовні,
які завжди були
культурою поведінки,
культурою співжиття між людьми,
між людьми й природою
і зі Всесвітом великим,
несучи гідно й з радістю
відповідальність, милість і доброту.

Тому й огляд в епосі цім
хай словом відкладеться в умі
для осмислення в собі
свого покликання життям сюди,
бо не релігійні міфи,
чи історії суспільні
навчать нас усіх
по справедливості жити,
не навчать і взаємин хороших,
не навчать і відповідальності за дії,
бо лиш гуманність, любов і доброта
є умовами на Землі для наявного життя.

ПРЕДТЕЧА

Предтечою того звуть,
який наперед рече
(дії і слова несе)
про рок,
про майбутні дні, роки,
які будуть наповнені
змінами великими у житті
земної спільноти всієї.

Ми свідок цього лиха,
як трагедії для людства,
бо скільки БОГОм дано попереджень,

починаючи з чорнобильської біди
і сьогоденними смутами умів,
яка почалася з поділу держав,
з роздвоєння моралі і совісті в людей,
що зрушила свідомість людську
поведінкою в сторону найгіршу,
а тепер люди не знають, майже всі,
як жити в дні і без бачення майбуття,
та і далі поступів нема до змін на краще,
бо зневірилися, збайдужіли ми усі
у небажанні жити у своєму ж смороді.

Хіба так важко встати і провітрити самим
свої доми, простори від негативу у собі,
очистити єства у молитвах до Всевишнього?
Ми ж іще придатні для дій таких.
Я знаю і довіру плекаю до вас, людоньки, усіх.

Так, я пишу слова, думки
в устремлінні розбудити
людську спільноту всю,
бо люди вчаділи від бачення
у бажаннях і можливостях до збагачення,
яке по суті подразником було і є
і лиш багато негативу несло і несе
у марнотратстві таких, у гордині їх,
у вседозволеності і зневазі до інших,
а з другої сторони – у їх збідненні,
у їх прокльонах, заздрощів і в злобі
до неможливостей і тягарів, щоб жити.

Горить, палає сьогодні енергія чиста.
Дим від горя, гіркоти поглинув світло Душ
а ми чутливістю і з благословіння
Святого Духа і Його сподвижників
маємо місію таку, щоб будити,
щоб просити всіх словами цими:
«Вставаймо від сну і творімо доброту,
бо вона здатна творити благо на Землі,
бо нею будемо добрішими і ми,
а це умова для ума і дій –
жити в щасті-радості,
бо саме для цього ми і покликані».

Три роки писав книги
духовно пізнавального змісту,
а потім у бібліотеки всього світу слав,
у районні, до столичних теж,
а потім в інтернеті без меж
частинки думок зі слів,
бо і далі на собі відчув
ту благодать святого Духа.

От уже дозрів єством усім
до чистих, світлих розмов-молитов

зі святим Духом і сподвижниками Його,
посилаючи усім і вся в простори
років два ввечері і при вранішній зорі,
бо слова знаю і енергію маю у собі,
та сили покидати почали
і неміч поселилася в мені –
заледь ноги вже пересуваю,
бо енергії щастя і доброти посилав,
посилав спокою у собі всім
і гармонійних взаємин із людьми,
достатків із потреб і радості у дні,
та не долітали адресатів вони,
бо не хотіли якостей таких,
а все бажали розкоші і користі,
тому при бажаннях таких
Душі-серця є закритими у всіх.

Ці слова-енергії падали на каміння,
падали в суспільну суєту-бур'ян,
а там прорости не змогли
і лиш деякі осіли в умах,
щоб у життях все таки
розвиватися і зростати могли.
Богу дякували і нам,
а ми знову енергіями цими
пишемо ці слова у рядки,
творимо і молитви
по вісточці Отця-Творця
свідомо і в довірі до кінця,
бо для цього й народилися.

Так, ці слова не передчасні,
коли для місії цієї Творець
возложив на мене цей хрест,
щоб нести, нести, нести з усіх сил
поміж люди цей енергетичний посил,
бо скоро, скоро мільярдами ляжуть
люди в землю сиру, страждаючи
і цим негатив живим понесуть.

Будуть болі в тілі страшні,
а ще страшнішими дії сатанинські,
коли в такі несвідомі, а пусті уми
(бо зневіра і байдужість опорожнила їх),
зберуть ці енергії в ненависті і в злі,
рвучи одяг на собі, калічаючи тіло своє,
волосся рвучи на голові, як дурні.
Так, дурні, сплячі, не свідомі є вони,
як сьогодні і тоді, у години іспитів
на духовну міць і гуманність,
маючи здатність постійно у собі
пізнати і прийняти їх у життя свої.

Тому і час відродження
повноцінного життя на Землі

буде теж не простий,
але благодать буде над живими,
яка довіру й устремління зміцнить.

Смерть тіла й угодники Творця приймуть
і саме так Душа страждань не спізнає,
бо вони тут, на Землі, були Духа носії
і тому смерть прихистком буде для них.

Багато буде зневірених і байдужих
в стражданнях, болях, корчах,
а це носії негативу, які теж
не матимуть змоги –
ні померти, а ні жити.

Буде багато з них бажати,
а ті які погрузли при житті
в марнотратстві і розпустах,
в суспільних вигодах і своїх користях,
не бачачи милості до інших,
то вони будуть благати
і багатства свої пропонувати,
щоб самогубством себе спасти
від того горя і біди,
які так стрімко будуть всюди
поширюватиметься в Космосі і на Землі.

Смерч страшний і рух енергій темних
станеться по всій Землі усюди,
люди валятимуться в корчах і болях
серед мертвих тіл і в безумстві своїм
проклинатимуть вся і всіх, як і БОГа-Життя,
то так і Отця-Творця-святого Духа.
Проклинатимуть вони
і свого князя за його обіцянки,
за ті гроші і посади,
за які свої Душі продали сатані.

Та все не творитимуть молитов,
не піднімуть руки догори у каятті,
не тягнутимуться і на землі до умов,
де Дух святий з подвижниками йшов,
бо ума уже не буде до дій таких,
а тілом від страждань і мук
ревітимуть, як скотина від сказу
з піною у роті, з кров'ю в очах,
з поведінкою біснуетою.

Сім років ми благали всіх
і просили до очищення, до каяття,
до добродіянь, до духовних стяжань
і відкрито про страждання не писали,
хоча пророки знати давали і ми про це знали,
тому іще є шанс усім для змін у поведінці всім,
хоча залишилося років чотири

до реального злому –
чи то в наростанні зла,
чи то до осмислення життя.

Хоча й далі буде не мед,
навіть при переосмисленні,
бо зруйнований дім і Душу в нім
не скоро відбудувати вдасться,
а якщо ми сьогодні не схаменемося,
то прийміть хоч у засмученні,
чи в плювку смердючому
для подальших мук у попередженні,
що іще помучимося на півтора літ.

Тяжко, тяжко буде цим поколінням двом живим,
бо вони не чули цих слів
в проханнях, попередженнях, молитвах,
а з дня в день будуть збільшувати
кількісно забаганок і розпуст,
бо батьки сьогодні ще не вчать,
а діти будуть в їх диму і чаді зла,
якими вже тепер наповнена Земля.

Сатана їм не допоможе,
бо ж не він життя давав,
а буде лиш сміятися
і з гордістю збиратиме
цю злобу, гнів, ненависть,
як «результат» своїх трудів,
які ці потвори людські
із себе в діях викидатимуть.

Цей біс зацікавленим є,
щоб ми при житті
плодили в безумстві такім
енергії негативні.

Та минеться криза і переосмислять люди
свої потреби істинні і поведінку,
хоча не просто буде саме тим,
хто стяжає і стяжатиме тоді
якості духовні день при дні.
Так, вони покриті благодаттю
і підуть життями в майбуття,
як Душами, так і тілами,
щоб продовжити життя віками.

Вони і тепер у молитвах,
які проявляються у їх ділах і словах,
бо таких на Землі є тисяч сто,
а активних все ж до сто п'ятдесят
від усього людства. Сумно.
Нас радують цифри ці,
що ми не одні
і за ці страждань роки

добавиться прозрівших,
як свідчення турбот безкінечних
Отця-Творця-святого Духа.

Є ще шанс, люди, є,
бо з першого попередження
в трагедії Чорнобиля
пройшло тридцять шість літ,
яка відкрито заявила в світ,
що початком був вісімдесят п'ятий рік
смути в умах людських.

То чи не пора нам, сестри і брати
подивитися на себе зі сторони
і зазирнути в Душі свої
для розуміння й нехайних дій
у творінні якостей позитивних,
та ще й зменшити кількість зла
і його проявів в гордині, осуді,
марнотратстві, жорстокості,
щоб по чуть-чуть очима красу ловити,
по чуть-чуть дієву доброту творити.

РІДНЯ

Як не крути,
та треба визнати,
що живемо в суєті ми
і не так думаємо про цей день,
як про той, що завтра буде,
бо він нам впевненість дає
і насагу жити у придачу.

Ми дивимося завжди
вперед і в майбуття
і навіть серед рідні
відчуття наймиліші
до чоловіка, чи жони,
до діточок малих,
бо вони є смисл життя
у нашому майбутті.

ВОГОНЬ ДУШІ

Світло в дні,
то і свято на Душі.
Темінь завжди
свідчить всім
про відсутність світла.

В темноті ми
бачимо за метр лиш,
а світ же великий,
то запалюймо вогонь в Душі,
щоб життя було в радості

Життя не тінь,

а суть моя,
тому куди воно,
туди і я.

Ми в ногу ходимо із ним,
то так люди всі
діями своїми
крокують, не відаючи,
і свій хрест земний
у цьому житті несуть.

Отак життя минає –
то на дно кидає,
то на гребінь слави піднімає;
один за ним споглядає,
а інший на поталу кидає....
і все це є у кожному житті,
у кого частіше,
а кому й болючіше,
та радість завжди
в ньому є,
тому й людина
заради нього і живе.

Хай буде вогник
радості-щастя в Душі,
бо він освітлює наші
доріженьки всі.

А ми Душею
не спіткнемося в путі,
коли вогонь щастя
горітиме в сім'ї.

ВІД СТРАХУ В БЛАГО

Якщо страх у Бозі-житті маєш,
тоді в святого Духа помочі шукаєш,
то Він благодать нам посилає,
і в розумінні путі показує,
щоб в милості і доброті
ми узріти путі змогли,
якими ми вийдемо із біди.

Бо будь який негатив,
то лиш гора висока,
чи то ріка широка,
які можна все ж здолати,
коли якості Духа стяжати.

А ці перешкоди завжди
тимчасовими є вони,
бо життєва ноша Творцем
дається по можливостях наших.

Тому шукаймо у житті,

шукаймо у праці і в спокої
ту благодать святу,
що веде до подвигу.

Хай і дрібними будуть кроки,
чи важкими будуть вони,
та радість визріває завжди,
коли вони уже позаді.
Будьмо мудрими в житті
і викладаймо свої путі
з любові і доброти,
бо вони дають ту радість,
яку ми називаємо благо.

Знаймо люди, знаймо всі,
що наші поступи духовні
виводять всіх на шляхи,
якими приходимо ми
енергіями позитивними
до Отчого дому у собі.

Так, життя є дар і є наш скарб,
воно є і скарбничкою тією,
де ми усі складаємо скарби,
які збираються і шліфуються нами
у якостях правди, милості і доброти.

В добру путь вам, люди, у житті,
щоб всі у радості жили,
щоб праця, діти і батьки
пізнавали благодать у собі.

Ідімо сміливо в дні
від страху до благодаті,
творюючи якості духовні,
то зайдемо в райські сади усі.

ПОВНОТА ЛЮБОВІ
Душа вічна і вона у нас
несе духовне і любов прекрасну,
та часто несвідомі уми
долучаються до гніву і злоби.

Люблячий не буде убивати
свою улюблену, чи будь кого,
кого любить твій любимий,
бо любов не вбиває,
бо любимий цю любов понесе
її до іншого і повсюди.

Той, хто любить люблячого
розуміє це і відпустить
без гніву, осуду і зла,
бажаючи щастя і добра.

З любимим так легко й мило
і біля нього спокійно і затишно,
світ наповнений змістом,
тут енергії життя вирують.

Тут радість, сміх сповна,
бо любов збрала сама
всі якості святого Духа,
щоб світ відновлювати цей
із тих мрій і надій у благодаті,
зі здатністю будувати.

Любов усіх нагріє,
радість очистить все єство,
а доброта всіх прийме
і благодать Духа
окрилить всіх,
бо мають Душі
ангелів з небес.

ЩАСТЯ НЕ В БОРОТЬБІ
Великим щастям є,
коли живий, здоровий,
свідомий ум наявний
і творча праця в радість всім.

А в житті, як в житті —
і в ньому пізнають усі
радість і боротьбу,
які людина кожна
створює сама в собі,
то так і в житті,
бо наш егоїзм
сприймає перешкоди
не як урок для пізнання,
а як катастрофу
намагаючись довести
із малості знань своїх,
собі і всім свою правоту,
чим входить в стан боротьби.

Так деколи вона
дає позитивний результат,
але коли розумієш суть
і істинність перешкод,
то боротьба була би, як факт
працею усвідомленою лишень.

Ці зафіксовані узагальнення
відомі людству споконвіків
і про них часто говорили мудреці,
бо люди шукали відповіді
на ситуації такі завжди,
в яких стикалися з приниженням,
насиллям, слабкістю свого ума і тіла,

бо шукали виходу із труднощів самі,
застосовуючи брехню, силу
на шляху до мети, чи цілі,
нехтуючи життєвою ходою інших,
чим створили рабство,
яке існує і понині
у середовищі спільноти.

Так рабство в праці, в поведінці наяву
і присутнім є давно
у триваючому намаганні –
ввести людство в духовне рабство.

Так, візуально боротьба
давала можливість мати
всім надмірні статки,
які не є значимими в житті,
але людське его віки
культивувало боротьбу,
як спосіб життя,
як можливість впливати на інших
поділом в суспільстві.
Слабкість опору не є недоліком,
не є легковірністю, бо суспільство
канони і закони встановило,
чим рабство закріпило.

Хоча і стан людини
у зневірі і байдужості,
в якому подеколи вона
частково знаходить заспокоєння –
це теж є частиною рабства
і рабства добровільного,
чи як тихий вид
надуманої непричетності
до кругообігу енергій
у всесвітнім механізмі
і по суті є іржею,
яка кінець кінців
збої дасть в механізмі цім.

Щастя - це можливість жити
і працювати творчо і завзято
при здоров'ї і в радості.
Так, це спокій,
умиротворення в собі
і прекрасні взаємини
зі всім і всіма людьми.

Той, хто ось так міркує,
то йде у розвитку психічним
до напрацювання інтуїції,
а там приходить у життя прозріння
і та легкота його розуміння.

Ось так з дрібниць
до справ значимих
вибудовуємо ми
свій стиль життя
без розуміння
суті й змісту,
а подивишся зі сторони,
то все боротьба.

Так, і роки уже тягар,
і сил уже нема,
лиш спомини –
і ті гіркі,
боровся сам
за все і скрізь,
та в старості
сам лишився.

ВБИВЦЯ

Ти, може, нікого не вбив,
не вбив тілом, чи руками,
а Душа, Душа...
висохла до дна
від тих вбивчих слів,
погляду страшного,
чи від дій гнилих,
які плодив іншим.

Хіба не вбивцею ми є,
коли без потреб
квітку нищимо,
коли із бравади
ламаємо деревце,
коли плюємо
в джерельце,
коли пташину лякаємо,
яка сидить у гнізді
і після всього цього
спокійно засинаємо у сні?

Хіба не вбивця той,
хто за прапора,
чи то за вірування різні,
або з вигод, користі
підданих послав
на вбивство, грабіж, різню.

Хіба і той, хто в окопі
сидів і розстрілював
собі подібних
убивцею не є по суті?

Майже ми так усі
дії плодили оці,
в яких проявилось

наше незадоволення, зло,
бо нас саме так воно
таких до вбивства,
до знищення привело.

По різному при житті ми
зло проявляємо на зовні.
Буває пора і ситуація,
і супротивник різні,
але скільки ми в житті
живемо в умиротворенні
і хороших дій творимо? Багато.

Не вбивцями родилися усі ми,
а такими стали у житті,
збираючи різний негатив,
який нас нервував
і помалу злом виростав.

Вбивати, то дія гріхозна є,
бо вона енергіями зла наповнена
і мало хто здатен при житті
цю помилку виправити,
а в більшості випадків
енергії такі ми
залишаємо нащадкам.

Тому навчаймося завжди
пізнати суть самого зла
і тоді потреба виникає інша –
самого себе зупинити,
чи доброту творити.

УСВІДОМЛЕННЯ

Визначеність у житті
дає і можливості нові,
бо в нашій голові
народжуватимуться мрії і надії,
та і сил фізичних прибуде,
нібито, нізвідки.

Тому задатки отакі
навчаймося самі
розширювати на дії всі –
ось суть усвідомлення у дії.

ПЛАЧУТЬ ЧОЛОВІКИ

Чоловіки мають здатність –
в собі усе тримати:
і ті радості, горе, біди,
не дозволяючи собі
випускати сльози долі,
бо так їх вчили батьки.
Так і суспільство вчило віки.

Та плакати треба всім,
щоб ці енергії темряви
не тримати у собі,
в родовому джерелі,
а ті, які
із радості прийшли,
то саме ними ми
вимиваємо в собі
всі закутки в єстві
від енергій злих.

Та по факту в нас
залишаться щастя і любов,
а нові сльози радості,
ніби, та роса ранкова
скроплювати буде
доброту і любов,
щоб вони у нас і далі
множилися і росли
добавляючи якостей в житті.

СОВІСТЬ

Якщо можливості нема,
чи поки не лежить Душа
до творення добродіянь,
то організовуймо життя,
щоб кожна дія наша
була у совісті придатна

Так навчившись чути совість,
як свідчення відкритості Душі,
як свідчення зв'язку зі Всевишнім,
бо на неправильні дії завжди
Душа нам вкаже:
чи то в докорах сумління,
чи перешкодами різними,
мішаючи у завершенні
тих чи інших справ,
які були намічені,
бо, навіть, вкажуть і дрібніші
про помилковість дій.

Тоді уважніше маємо ми
роздивлятися, обмірковувати
кожну справу й дію,
щоб місце те знайти,
де совість нам не дозволяла
здійснити той, чи інший вчинок.
Бо діями такими ми
знову повертаємо самі
благодать в єство і в дії –
і тоді ми повні енергій, сили.

ХОДА

Добро, чи зло виростає в нас,

в залежності від того,
котре ми із цих двох
своїм умом приймаємо,
бо саме по цьому ми
можемо сказати собі:
з Духом святим,
чи з чортом хвостатим
ідемо у житті своїм.

ПОВНОТА МИЛОСТІ

Істинною милістю, милосердям є,
коли ми повністю Душею
і щиро приймаємо того,
до кого жертвність проявляємо.

Бо подібне відчували і тому знали,
що колись, в попередніх життях
ми ось в такому стані були
і носили ж такі постоли.

Та і тепер пишу правду
із чуття суті й змісту тем
і інші ж є такі у світі,
а дехто і собі брав оці рядки
до віршів для книг своїх,
та ми знали і не забороняли,
а деякі пробачення шукали,
бо дарування писати втрачали.

Мабуть іншу ціль, мету мали,
то я уже для всіх про це писав,
що ці думки Дух благословляв,
тому й застосовуйте їх
з добрих намірів і в любові.

Тож знаймо люди всі,
що милість у собі
несе якості духовні
і в житті застосовувати її
потрібно щиро і по правді.

СІВАЧ І ЖНЕЦЬ

Ми в житті цьому
збираємо лиш ті плоди,
зерна яких були засіяні тими,
хто Душу цю носив у тілі,
а ми в цьому житті уже самі
готуємо ґрунт добрими ділами,
сіючи щастя і любов,
доглядаючи паростки тендітні
для тих, хто Душу,
яка є в нас провідником,
отримає в житті іншому.

Тому радість маймо ті,
у кого життя гарно склалось,
а в благодаті й самі
сіймо і леліймо якості такі.

То так і ті,
які потерпають у житті,
мають дякувати
тим носіям Душі,
які її в своєму тілі несли.

Бо життями тепер і тут
вони присутніми є,
саме завдячуючи їм,
бо Творець цю ношу їм дав,
бо воістину Він знав,
що вона є саме їм по силі.

Коли ми усвідомимо
цю благодать самі,
то в нас появляться
вміння і завзяття,
щоб покращувати дні
цього короткого життя.

Ось такі із нас в життях
будуть вмілі сівачі
і такі ж доглядачі і жінці,
які носитимуть благодать
в джерела родові.

СМІХ І ЖУРА
Коли гумор, сміх при тобі,
то не бійся сатани,
бо він сам таких боїться,
то будьмо у житті
радісними завжди.

А коли ж ми в страху,
то попадаємо в халепу,
бо мабуть, озираємося назад,
тому й не бачимо життєвий знак
про попередження Бога.

Той хто гуморить, сміється,
то він у всі очі
зазирнути хоче,
та й у нього вони
по повному відкриті —
і це йому вдається.

А коли жура в тобі,
то і голова на груді;
а коли плачеш,
то очами нікого не бачиш.

Та і, маючи очі у собі,
а ми чогось завжди злі,
то і тоді ми сліпі,
бо з очей іде вогонь, іскри.

Від плаксивих, зажурених,
як і від злих завжди тікають,
а от добрі до себе притягають,
бо та благодать, що в них,
збирає для радості усіх.

БЛАГОДАТЬ

Багато є тих, хто логікою,
хто в дослідженнях своїх
шукає істину життя,
та відкривається тим вона,
на кого Дух святий за діла
положить благодать святу,
а застосує її лиш той,
хто говорити вміє правду.

Благодать охоплює собою
лиш чистих тілом, умом і Душою,
а посланцем енергій цих завжди
є наш і нам рідний Дух святий.

Так, це Він роздає, приймає, направляє
ці якості позитивні тим,
хто Його, чи сподвижників шукає
якостями духовними у всіх.

Наша совість є у пошуках таких
нашим першим ділом завжди,
бо кожен можливість має
і зупинитися слід
перед наплодженням зла,
і кожному є та мить в житті,
щоб зрозуміти міркуванням своїм —
як гідно й щиро
добру справу починать.
То коли ми в хвилини ці
радимось зі Всевишнім
і чекаємо вісточку згоди,
то святий Дух
нас таких знаходить
і посиляє благодать.

ЕНЕРГІЇ ЛЮБОВІ

Енергія любові при житті
твориться із задоволень,
поцілунку, ніжності,
з усмішки щирої,
з погляду доброго і чистого,
комплімента милого,

з теплого потиску руки,
з відчуттів закоханості,
з кохання трепетного,
з втіх тілесних,
з оргазмів блаженних
і з тих думок позитивних,
як і з відчуттів приємних
у споминах про них.

Та все ж основою для неї є
наша милість, милосердя,
доброта у всьому й скрізь
без вигоди і користі
і та радість за вміння
доброту творити,
і та радість у спогляданні
за прекрасними якостями в інших,
і та радість, що нам дається
у спогляданні за сонцем чистим,
чи за дощиком дрібним,
за пташиним перегonom
і ледь помітним порухом трави,
чи за танцями листя
при тихенькім вітерці;
у спогляданні за красою,
яка є повсюди й скрізь,
як і в чутті ароматів у всьому,
і той смак, що дає відчуття приємні,
і істома в праці в запалі при творінні,
бо все це нам любо – ми щасливі,
бо щастя і доброта вистеляють путь,
яку любов'ю усі звуть.

Та коли у нас проблем нема,
коли нема гіркоти, досад,
коли докори сумління
не тривожать нас,
коли ми по совісті творимо життя,
коли нас не доймають болі,
і до страждань не підводимо Душі –
то це і є благодать в житті,
як дія сповіді святому Духу.

Благі і щасливі завжди є
творцями доброти,
бо вони люблять всіх і вся
і у Бога є любимими вони.

Ось так творяться енергії любові
і творцями її є ми на цій Землі,
як і все живе на ній.
Ми є те джерело любові,
цієї якості святої,
та і зерна її
ми Душею принесли,

коли вона у наше єство
прийшла при зачатті,
бо і воно було
в стані любові
і з любов'ю творилося при
формуванні зародка у мамі.

То леліймо із любов'ю
нове створіння це,
коли воно в утробі ще,
а далі домоможімо дітям
самим сприйняти і прийняти
якості любові освячені
своїми діями в сім'ї і всюди,
щоб довіра в них зростала й кріпла,
бо саме з місією такою
кожна людина сюди,
на Землю, жити прибула.

Ось таке наповнення любові,
ось так входять в стан її,
ось так леліють її при житті
на радість собі і батькам
і в довірі людям,
та і на втіху велику
Отцю-Творцю-святому Духу.

Той, хто любить,
то всі перешкоди омине
і з радістю прийде
в лоно святого Духа.

В щасливу путь вам, люди,
і несіть любов повсюди!!!
Бо тільки так зможемо ми
цей світ і себе змінити!

ВСЕОБ'ЄМНІСТЬ
Любов необмежною є,
а закоханість, чи кохання
лиш її частина.
Кохати треба одного,
а любов плекати,
і дією цією енергії любові
всім посилати.

Такі дії роблять всі,
хто живий і дихає,
а її всеоб'ємність засвідчує,
що весь світ наповнений нею
у різних проявах її –
де щільніше, а де менш,
але її море там,
де по совісті живуть
і де якості доброти тчуть.

СОВІСТЬ

Совість – це постійна наша мова,
мова мудра й тиха
про благодатні справи
кожним зі святим Духом.

Тому постійно будьмо
справедливими до всіх
і чуйне серце й ум плекаймо,
то цим продовжимо собі
роки життя щасливі.

БЛАГОДАТЬ У ДІЯХ

Світло сонця є кругом:
в небі і водночасі на землі,
то так і якості духовні
мають шляхи свої,
та умом не побачити,
бо лиш чуття в собі
змін на краще
засвідчити здатне
у стані благодаті,
бо ми почерпнули
із ріки енергій
доброти і радості.

Ось так діють енергії Духа
невидимо і до ладу,
надаючи допомогу всім,
хто обирає свідомо путь
духовного розвитку і зростання.
Дух святий нікого не обділяє,
Та тим, хто без совісті і свідомості
надавати допомогу він не може,
бо у таких ум і Душа закриті.

Так от в ситуації цій
повчання приховане про те,
коли живеш по совісті
і усвідомлено дивишся на життя,
то тут в діях таких є
шанс отримувати благодать
від Отця-Творця-святого Духа
і не залежно від можливостей
і кількості наших добрих справ,
бо лиш прийнятий ним
наш такий життєвий стиль,
то БОГ охоронятиме таких
скрізь у їх малості,
чи то буде велика
та благодать свята,
бо вона здатна рости,
коли ми опиняємося у біді
і, навіть, спотикнувшись ми,

то вона з нами буде,
як у тому дзеркальному світі,
коли бачиш в інших лиш позитив,
то саме тому бачення є таке,
що це ми фактично є таким.

Так, дивлячись у дзеркало
ми бачимо себе і тоді,
коли воно розіб'ється на куски,
то взявши кусок, ми
знову там побачимо себе,
а якщо хочемо перевірити цілого,
то дзеркало від себе відводимо,
тому так і при помилках
ми трохи відставати починаємо.

Це не біда, а благодать та цілісна
і тому ми із завзяттям
поспішаймо й далі дерзати –
творимо доброту і любимо всіх,
бо завдяки стилям таким
і держиться сучасний світ.
Тому в радості, чи в біді
не забуваймо про духовні труди,
бо ними наповнена благодать
і весь смисл нашого життя.

ВМІННЯ

Багатий у миру не той,
хто статки великі має,
а той, хто БОГУ й людям
своєчасно давати вміє.

Ось так дає натхнення і запал,
той хороший відгук, чи подяка,
яких так усі ждуть,
особливо ті,
які слова такі
у простори і людям шлють.

Я щасливий цим
і все прошу у молитві
Отця-творця-святого Духа:
обережи Землю цю,
повітря, воду, небо,
приголуб пілігримів всіх,
і інших навчи тих,
бо зерна Твої у них,
щоб росли у всіх
доброта і радість,
та щоб з любові до життя.

СИЛА СЛОВА

Слово силу має,
та воно енергію черпає

з усього нашого єства.
Тож коли ми в горечі, чи злі,
то краще помовчати,
щоб енергії ці
зі словами до інших
і в простори не йшли.

Краще пошукаймо причину у собі,
а щоб неспокій зняти,
то почнімо в хаті прибирати,
а паралельно будемо і єство очищати.

Так, ідучи до людей,
то цим ідемо ми до Бога,
то і він негативу ж не хоче,
тому чистити маємо себе,
свою хату і подвір'я...

ДІТИ

Ми дивимося завжди
вперед і в майбуття
і навіть серед рідні
відчуття наймиліші
до чоловіка, чи жони,
до діточок малих,
бо вони є смисл життя
у нашому майбутті.

Чоловік, чи жона,
як і всі діти їх
є ріднею у житті
і найбільш близькою
у взаєминах усіх.

Навіть сестра, чи брат
і навіть рідні батьки
у нашому житті
відходять на задній план.

Дозвольте люди в благодаті
Вам ці Знання описати
про основні дії в передзачатті
і в момент зачаття дитини,
щоб сформувати ми вміли
здоров'я і щастя їй на все життя,
у додачу до тієї долі,
яку отримала дитина
при зачатті в Душі
від Отця-Творця-святого Духа

Зачата дитина в нас
є ангелом з небес,
бо її Душа чиста і свята
по задуму Творця вона
до таких батьків прийшла

з можливістю навчити їх,
долучаючи їх у всьому,
щоби ми словами і ділами
покращували джерела родові
і тому їх Душі
є духовно багатшими від тих,
з якими уже живемо ми.

Так, по задуму Творця
тепер і у всі віки
діти кожному із нас
посилаються такі,
щоб ми уже навчалися у них
тієї доброти і радості
із тих джерел родових,
із тієї любові, яку носимо ми.

Тільки тут є питання до всіх:
чи реально ми чистими є,
чи готувалися батьки,
вміючи до зачаття
і чи в цей період вони
не погрузли у лайні
гніву, сварок, осуду, зла;
у взаєминах між собою,
то так і на роботі, чи інде.

То знаймо завжди, знаймо всі,
як основу знань духовних
і з можливостей своїх про те,
якими енергіями насичені ми
у підготовці до життя
спільної дитини нами, батьками,
чи про це не думали взагалі.

Та треба знати й те,
коли ми збираємося баяти жону,
то які ж думки перед цим
і в процесі снують у голові
у нас обох, молодих.

Бо за думками цими,
які, майже всі,
насичені у похоті,
в очікуваному задоволенні,
а сам оргазм і дає
приємні відчуття,
подібні до стану
Божественної любові,
то ми у цей момент
відкриваємо потоки
усього свого єства
для прийняття
на цей празник зачаття
дар від Творця –

її Душу, її матеріальні статки
для всього життя,
її задатки і талант,
її Долю-біочіп з тих
Божественних потоків.

Та досить часто, часто
Душі наші закритими є,
бо ми думаємо про хитру звабу,
про самі відчуття задоволення
від плотських втіх,
чи навіть з насильством,
чи в присутніх збоченнях
і що, саме головне,
без запрошення,
без дозволяння,
без відвідування
родових джерел,
без звернення
до святого Духа,
чи до Праматері усіх матерів,
чи у тих думках про позитив,
чи про життя щасливе для дитини,
бо саме це є той ключ,
коли ми для дітей
можемо взяти всю Благодать
для їх життя
у Всесвіті великім,
бо він у цей момент
для цього і є відкритим.

Навчаймося і ми усі
відкривати Душі свої,
а не для задоволення тільки,
чи миттєвої втіхи,
чи в взагалі без нічого
в п'яному одурманеному стані.

Бо в бажанні отримати
задоволення самим,
то діями такими ми
формуємо для нового життя ціль –
отримувати будь які
задоволення від життя,
не гребуючи нічим
забуваючи про істину життя,
що ми є самі співтворці щастя
і йдемо не шляхами духовного зростання,
а на культивованому суспільством
поверхневим задоволенням
від плотських втіх,
від випитої горілки,
від пустопорожніх балачок,
від радості за перемоги над іншими,
за ті отримані посади,

забуваючи про те,
що часто в дії такі ми
використовуємо енергії гнилі,
які йдуть лиш від ума,
чи від енергій темних.
Ось чому ми бачимо всі
у підлітках і у всьому їх житті,
в поведінці дітей своїх
саме такий підхід до життя основ —
поверхневий, де вони не бачать інших
і в тому числі батьків,
бо все своє життя
не мають істинної радості,
а весь час проходить у боротьбі,
в якій виростає гнів, образи
на труднощі в житті,
які і є від їх нерозуміння
свого покликання сюди,
а ці ЗНАННЯ І РОЗУМ ми, батьки,
маємо можливості реальні
закласти в їх долі при зачатті,
то так і своїм способом поведінки
до зачаття і при підготовці
до життя в суспільстві,
хоча би до років семи,
бо саме в цей період
в дитячі Душі і уми
зкладаються основи
Благодаті для нової людини.

Окремо напишемо для батьків,
які уже свідомо здатні
дитині майбуття готувати,
тому маємо знати,
що дівами маємо бути
до створення сім'ї:
як батько, то так і мати.

Бо зачинаючи дитину у сім'ї,
часто ми несемо в пам'яті і ті
хвилини задоволень в цю мить,
часто порівнюючи партнерів,
і ці відомості з думок
зкладаємо в долю
ще ненароджених діток.

Тому часто діти в поведінці
не схожі ні на одного з батьків,
або на того, хто першим
цей ключ відкривав
і свої задатки туди вклав.

Часто фізіологічно,
чи під час дитинства
діти переймають

від батьків наявних
нові навички і звички,
тому при ситуаціях незвичних
вони діють все ж так,
і саме з енергій тих,
які їм «подарували»
ті партнери,
які буди до створення сім'ї.

Тому й ситуації такі,
які культивує в світі
сьогоднішня спільнота
не є потребою для людини,
яка, нібито,
в духовному розвитку і зростанні
так близькою є до дій
Отця-Творця-святого Духа,
що не БОГ і ситуації життєві
вимагали від нас саме таких дій,
бо ці дії все одно були,
як вибір нашого ума.

То хто є «творцем»
таких проблем
сьогодennя, як виклик
на всій планеті і у Всесвіті.

Тому поміркуймо всі,
чи докори сумління уже є,
чи сором нас доймає
від того незнання,
то тепер є час до зачаття
очиститися єством у всьому
ділами і молитвами
раз і назавжди,
чи то буде процес тривалим,
коли такі ж помилки
плодили і наші батьки,
батьки батьків і прадіди,
то наберімося мудрості і терпіння,
щоб остаточно очистити джерело родове
і більше не думати про все те постидне,
яке з нами було, знаючи,
що збережені думки, сновидіння
нестимуть енергії негативні
і далі за думками,
якими ми картатимемо себе,
падаючи в стан депресії,
а звідси вже і страх в собі
і для ненародженої дитини.

Знаймо люди, знаймо всі,
що життєві помилки,
як і свідомі дії
поряд ідуть у житті

і деколи міняються місцями,
чи все таки шукають путі
до пізнання радості.

Той, хто кається і очищує своє єство,
той у процесі устремління
тримається істини міцніше
і БОГ йому на поміч йде.

Тобто, усвідомлення
суті й змісту дій,
як і сам процес бдіння
збережуть лінію долі
з можливостями покращення
і дадуть хороше майбуття.

Це лиш четвертина путі
цих знань у прийнятті,
тому запрошуємо всіх
на сайт для читання книг
у ці зимові вечори,
де кожен відкриє для себе
щось нове і пізнавальне,
як і ті, котрі уже
побували біля них.
<http://mikolin.com.ua/>

Бо заиклення у діях, чи в бездії,
то є життя по колу у днях
в таких негативних думках
і це погіршує енергії наші,
бо висихає наше родове джерело,
та пересихають і ті потічки
енергій позитивних,
якими ми з'єднані були
з потоками всесвітніми.

Не пошкоджуймо всі
про наявні взаємини нові
і про зв'язки в потоках енергій,
щоб не повторювати помилок минулих,
то цим ми вибудуємо завжди
гідну путь всім і собі.

Не треба дивитися в кіно
і слухати вульгарних балачок,
бо ними ми втрачаємо саму суть
і зміст культури поведінки.

Так, суспільству і бізнесу
від кіно, шоу, книг,
культивуються в яких
безглузді залицяння
і самі імітації плотських втіх,
то цим і навчають, і прививають

у думках і діях збочення ті
без істинних знань
самої події зачаття,
як і вирощування потомства.

А це ж і наше батьківське майбуття –
коли діти зачаті і зросли в любові,
то і наша старість теж пройде
у таких якостях духовних,
та ще такі діти понесуть
енергії такі в простори.

Можливо, і це фактами є,
що покоління кожне
можливість має виростити
в суспільстві духівника, чи святого,
а то й з поколінь зо два
може виростити такого індивіда,
який здатен один
у єднанні зі Всесвітом
утримувати в рівновазі
увесь земний негатив.

Майже, все суспільство вже
має можливості і Знання,
щоби перед зачаттям
і під час думок в голові,
зосереджуватись на тому,
що дитина буде хорошою в поведінці
і прийде істинним творцем
для будівництва нових
змін у житті позитивних.

Так має бути в реальності,
та часто ми у дії свої
вибираємо енергії негативні –
чи то гнів, ненависть, зло;
чи то осуд, заздрощі, вбивство
в той час коли вагітні.

Так і чоловік,
несучи в сім'ю ці прояви злі
насихчує будинок, двір
енергіями негативними
і присутністю своєю
в описані простори,
в яких найчастіше є
вагітна жінка, діти.

Тому тут скажемо слово ключове,
що в цей період ми, батьки,
від незнання, чи невміння,
змінюємо ДОЛЮ дитини
на краще, чи на гірше
і тому вся свідома увага вже

має вирішальною бути
в нашій поведінці
до моменту народження.

Ми продовжимо досліджувати
з вами цей проміжок часу і далі,
бо він визначальним є для батьків
і значимим реально у всьому
для народжених дітей,
як і для людства в цілому,
то так і Землі, і Всесвіту.

Це по вимірах часових
при житті в роках
є терміном маленьким,
але погодиться кожен з вас,
що по логіці ума
покоління кожне
мало би жити краще
і в своїй поведінці, діях
мало би бути гуманнішим, добрішим,
та факти свідчать протилежне...

Чого ж так стається???
В чому ж причина???
А тепер трошки спільно
я і ви, батьки, поміркуємо.
Чи так думали і діяли
перед і в час зачаття ми?
Чи ми були в благості
для отримання енергій позитивних?
Чи зуміли ми прийняти
ту благодать для життя дитини?
Чи отримаємо в собі
відповідь ствердну,
що своєю поведінкою ми
у житті є непричетними
до того, що кожне покоління
все менше і менше дієздатним є
та і досліді підтверджують це.

Напишімо оці питання у собі,
щоб у пам'яті зберегти на віки
як усвідомлений зв'язок наших дій
і можливих наслідків.

Ми плюнули на заповіді дві,
якими жив Ісус і нам їх посилав,
бо по факту ми їх не прийняли,
коли стаємо жити вже із року в рік
все гірше й гірше,
не в плані матеріальнім,
а як факт відсутності любові,
як факт тих душевних страждань,
які тілом у болях кричать,

у негараздах при житті
і у відчуттях важкості,
відчуженості від усіх,
від природи і від БОГа.

Ми бездумно при бажаннях кожних,
при кожних домаганнях,
при кожних діях плоті
витрачаємо свої енергії такі,
які застосовувати мали би
при свідомому зачатті?

Чи багато ми в думках, словах і ділах
настяжали якостей духовних перед зачаттям,
під час очікування народження для того,
щоб дитина при здоров'ї жила
і позитивними енергіями наповненою була?

І ось одного дня у наше життя
прийшов посланець Творця,
з тією Душею у собі,
здатною Божественне нести.

Так, він Душу має кращу, аніж ми;
так, і він у спокої і в благодаті в матці жив,
а тут повно суєти і потерпає навіть у їді,
коли йому приходитьсь раз у раз
про це криком заявлять,
або в бажанні відпочити, так ні —
батьки стукають каструлями,
включають музику, телевізор.

Півроку, чи до року дитина
носить у собі Благодать
і нею здатна батьків наущать,
аби ми мали з нею контакт,
то вона без слів, чи дій
наповнює близькістю своєю
наше ество, коли торкаємося її,
погладжуючи, чи тримаючи на руках,
цими Божественними знаннями
про Духовний світ і про якості його.

Одначе досить часто дитя
не бачить, не відчуває нас,
бо не бажаємо його сприймати ми,
як ангела, чи БОГа в нім і цим
не бажаємо доторкнутися Душею
до Духовності святої, яку воно
принесло в цей світ людський
із завданням у місії своїй
передати через нас, батьків.

Ми не знали про це,
тому втрачали і самі

і цими бездіями своїми
збіднювали цей світ живий.

Та вже в три роки дитина
прийняла усе те,
що мали ми, що має світ
і це все вантажем лягає
на її Душу, незрілий ум
поки самотійним ще не є,
але це єство маленьке взяло вже
всі помилки батьків, роду й світу.

Ось чого в нас є відчуття,
що ми маємо дбати за інших,
нести у взаємини з людьми,
зі Всесвітом ці якості
милосердя, доброти
і чого після цього ми радіємо,
бо встали на путь пізнання,
яке в стан блага нас ввело.

Тому мудрі батьки,
які бачать в своїх чадах
божественність і благодать,
що проявилася у них
задатками, чи талантом,
то вони скоріше діють
з досвіду і при пошуку інформацій,
допомагаючи дітям
закріпити цю творчу якість
до семи років земних.

Бо це так зуміли батьки
собі й дитині зберегти
той канал зв'язку
з Божественним світом,
де дитина здатною є
при потребі взяти
енергії чисті і святі
для творіння любові і доброти
у цій місії очищення долі і біочіпа,
а також накопичень Душі і Духа
для наступного життя.

Хоча основна маса дітей
не зустрічає батьків мудрих,
які іще не прозріли умами самі
і не побачили в дитині своїй
свого вчителя,
свого ангела провідника.

Тому так батьки
своєю силою і логікою
обґрунтованих бажань
хочуть бачити

у дітях копію свою –
ось у цьому і вся суть
конфлікту поколінь.

Діти, майже, не схожі на нас.
Зухвалими і неслухняними є,
та керуються в житті іншими цілями
і мета їх сягає інша в майбуття –
ну кардинально не така,
якою жили ми, будучи дітьми.

Якщо когось цікавить тема
про подальший шлях
малої дитини-людини,
то почитайте книгу «про дітей»,
написану з нами.

Навчаймося пізнавати БОГа
в якостях святого Духа у дітей,
шукаймо і відкриваймо Його у собі,
тоді сміливо скажемо на одрі,
що місію свою зреалізували.

В добру путь Вам шукачі,
як Отця-Творця-святого Духа діти.

СЕСТРИ

Дивно, дивним є,
що Росія і Україна воює
по сценарію і цькуванню,
що з Німеччини і Америки іде,
та й тепер ума через роки немає
і Дух народів не прозріває,
та і погано, і поганим є,
що в таких народів вожді
є зрадниками Духа їх і в собі.

Чого воюємо, за що?
Дві сестри на Землі,
Росія менша сестра,
та все ж мудрості нема,
а середульша лиш спостерігає,
бо радості теж не має,
бо Захід хоче і її заодно
кинути у сміттєве відро.

Вже стільки надуманого зла
у взаємовідносини напхали,
та і свої амбіції дурні мали,
але не Росії, Америки боятися нам слід,
бо так по дурному завжди
поводився і поводитьсь світ,
коли чули зброї, грошей брязкіт.
Та у війнах теж завжди
присутніми були амбіції політичні.

Держави заходу допомогу надавали
за гроші наші, чи то в кредит у них взяті,
за ринки, смітники, надра, землі
і за можливість економічно знищити,
отримати рабів і Дух народів знищити.

Нам не треба воювати,
а контакти шукати
і взаємини владнати,
бо тільки у спільноті нас
нікому не здолати.
Забути Росія має про гегемонізм,
а зажити нам по совісті і рівно слід,
бо наші роди мають одне джерело,
то сваритися нам для чого?
Нами би вирощувати гуманізм,
бо визначальною є правда і доброта
у взаємовідносинах, взаєминах усіх,
то відновимо тоді в справах лад
і умиротворення-лад в головах.

Що ви, сестри, сестри,
шукаєте по світах,
неначе жебри,
та для життя добросусідського
усього достатньо в нас,
то чого лізти на колінах
в апартаменти чужі,
коли нас не кличуть туди?

Коли ми будемо жити мирно і в дружбі,
то з такими захочуть дружити інші
і вони тоді прийдуть до нас, як рівних
і не з порадами кабальними,
а з пропозиціями добросусідськими.

Коли перестанемо ми,
люди, нації, релігії, держави
вивищувати усі себе,
коли вигоди і користь
із взаємин відійде,
коли обмани, зло і війни
закінчатся на Землі уже?

Коли і у які віки того,
хто осуджує інших,
хто битися, воювати хотів,
хто красти і обманювати ловчився,
то чи бажали отаких
мати за сусіда мудрого,
чи бажали з ним дружить?

Ах, сестри, сестри,
куди зібралися йти,

що зібралися ділити –
націю, землю, народи?
Так люди, чи держави будь які
на це не мать прав ніяких,
бо земля, повітря, вода,
як і людина кожна
є творінням Творця
і Він їх доглядає і леліє,
то чого, люди, ми
на Боже зазіхнули?
Коли ж родами ви
старшими є на Землі,
то де ж мудрість ваша,
люди і держави?

Живімо по совісті з усіма,
та між собою, зокрема.
Не пускаймо до руля іуд,
бо буде нам усім капут –
і Україні, і Білорусі, і Росії.
Лиш дружба і доброта
у світ відкриють ворота.

Мало, мало було в нас
любові і доброти,
коли на теренах наших
повиростали бур'яни –
оці доморощені іуди.

Тепер стверджуємо вже всі,
що при нашому мовчанні,
при нашій щирій довірі
іуди ці прокляті
(по факту одне і інше),
зруйнували фабрики й заводи,
знищили сільські артілі,
де тисячами молоко доїли
і земля для всіх
годувальницею була,
то хіба одноособойчики
економіку спасли,
коли увесь світ
до монополізму йде,
бо там і продуктивність є
і механізоване усе,
та й на руки і голову легше.

А тепер у всьому хімдобавки –
в їжі, одязі і в умі,
бо якщо подивитися зі сторони,
то дійсно при таких змінах
ми виглядаємо дурні
і вже у цьому такі бідні,
що з Антарктиди возимо вугілля,
а на полтавських чорноземах

і в лісах Полісся,
як і в шахтах Донбасу,
чи в територіальних надрах
засіли шнайдери і меркаля.
Мабуть у нас дійсно нема,
ані духовності, ані ума.

Зробили з нас на цій землі,
а ми мовчки допустили
і рабами стали і без землі,
то женімо, поки нас більше
тих іуд і політику їх
у те Межиріччя, де течуть
водами Тигр і Євфрат,
щоб не мати більше бід і втрат.
Хай ідуть до родових джерел своїх,
до тих місць, де рід їх зріс,
до своїх колишніх хат
і там наводять лад.

От в закінчення скажу,
що у всі віки на Землі
усіх видів війни
закінчувалися миром вони
і всі сідали за столи
перемовини вести.

А ми у вік електроніки
і в розумінні можливостей
отак сваримося три сестри,
набравшись енергій негативних,
а вовки Китаю, Європи, Америки
обкрадають нашу землю, наші дома,
обкрадають уми і умовами
кабальними, використовуючи собі,
цей створений ними стан війни.

Збідніли народи слов'ян
і посвіту бігають з торбами,
аби лиш вижити,
а їх всрані вожді –
Олександр і Володимири
на посміховище світу
нищать надра, землі, води,
а головне – знищують народи.

То скільки ж вам треба
грошей проклятих, чи ума,
бо Душ у вас не було і нема.
Мабуть, нема і не було
у вас нічого чистого, святого,
коли за цих тридцять шість літ
не зрозуміли козней заграничних,
а тепер вони, як той вірус,
з'їдають матеріальне і духовне.

То коли Ви сядете за столи
для перемовин мирських?
Виявляється Ви не патріоти,
не патріції-батьки народів,
а боягузи нікчемні,
коли уже життям своїм
Вам пожертвувати слід,
аби жити без амбіцій,
бо і Вам колись під мостом
хвоста приліплять на сміх світу,
як і Гітлеру, чи Сталіну і всім тим,
хто на смерть посилав
підданих своїх,
чи життя ламав,
а своє в бункері ховав.

Так не буде, бо
смерть невидима
і вона скоротить Вам роки
життя до тої пори,
коли не залишиться на Землі
із Ваших родів слідів,
бо не шукаєте шляхів
до миру і добра.

Згине вся Ваша рідня
до сорокового коліна.
Ось так в іс-торію ввійдете
усі три, народів зрадники,
коли ховаєте хліби
на полях чужих.

Та прийде той час,
коли шукатимуть і Вас,
як Петра і Вітю,
щоб голови дурні відтять.
Це не є новина,
бо так було завжди
і люди не змінилися в собі
на краще іще поки,
а чогось скочуються в тартари.

Тому мінятися потрібно всім,
щоб ділами доброти
і іншими якостями
виростити таких батьків,
які б родами і народами
у дбанні правили так,
щоб усі жили у домах
гідно і щасливо.

ФАКТ

Замовили книгу троє лиш
і ми задля себе й них

замовили п'ятьдесят книг,
бо менший тираж ніц
видавництво не видає.

Тут мова про втрати не йде,
бо і місія іншою була –
ми писати мали
і саме цим займались,
щоб попередити про лихо
в якому опинилося людство
і показати мали йому путі
для виходу з ще більшої біди.

На інше воля Творця була.
Тому інші книги
даруватиму лиш тим,
кому Душа підкаже.

Дива в цьому теж нема,
бо ми лиш предтеча лиха
і раніше знали результат,
а ці слова є цьому факт.

ЗРАДА

Чим більше зраджуєш інших,
тим більша зрада стає твоєю
і саме вона таких зрадливих
тягне на самісеньке дно.

Не зраджуймо нікого, нікого –
ні жінок, ні чоловіка,
ні колегу, ні дитину,
як свою, то так і інших,
бо вони є наш брат-сестра
по крові й Духу.

Не зраджуймо батьківщину,
бо вона у нас одна;
не зраджуймо ділом, словом
повітря, воду землю,
бо вони умова нашого життя.

ІНСТИНКТ

Не у всіх жінок на світі
є інстинкт материнський,
бо він подарунком є в житті,
бо це дар святого Духа
і саме духовність наша
нас в життях веде завжди
по життях-щаблинах
із життя в життя –
у цьому і весь секрет
безкінечності буття.

Де є інстинкт материнський,

то там і любов материнська є,
там і дитяча присутня,
там і сім'я весела і міцна.

Та горе там де його нема,
але й не жінок у цьому вина,
бо, зазвичай, ця помилка в роду жива
і їй потрібно любов'ю лікувать,
бо інакше сухість жінки
пізнається в чоловічій поведінці,
ознакою відсутності любові,
яку слабкістю Духа у собі
він проявляє у сварках,
бійках, чи у п'янках,
шукаючи коханок на стороні.

Так воно і є, але біда в тому,
що такі сім'ї недовговічні
і розпадаються вони,
та сирітками опиняються діти.

Тому всім про це слід знати
і якості духовні стяжати,
щоб любов вирощувати,
бо життя дає смисл тоді,
коли у сім'ях є діти,
то і сирітства там нема.

КРАСА ЛЮБОВІ

"Щоб губи були красивими –
говоріть тільки слова добрі.
Щоб очі були чистими –
шукайте хороше в людях тільки.
Щоб постать стрункою була –
поділіться їжею з голодними".

Ось такі міркування ми
прочитали в інтернеті
і погодилися з ними,
з зернами мудрості у них,
бо вони по суті є
повчаннями для всіх.

Краса жінки не в одязі,
який вона носить, не в зачісці,
макіяжах, чи парфумах
і не в її фігурі, чи чоботях.

Краса жінки в доброті її,
в її поведінці гідній,
у розмовах щирих,
у її очах чистих,
бо все це видно
і відчувається тим теплом,
що іде від жінки,

бо в неї живе любов,
яка іде від серця-душі,
у тих дверях єства,
які і є Душі дверима –
то це очі її,
бо це дзеркало її для інших –
і найперш для коханих
і діточок своїх.

А лиш потім ми її
свідомо показуємо мамі,
то так і іншим,
як вітання від богів.

Тому істинна краса жінки
лиш з роками зростає,
бо саме в них вона
і любов збирає,
бо в роки молоді,
то лиш крупіці її
в тому милуванні красою,
у тій закоханості-коханні
і лиш у турботі, шануванні
проявляються плоди
красивої любові.

Не відмовляймося
від емоцій позитивних.
Вирощуймо їх щоднини,
тоді і в очі гідно можна
подивитися людині кожній.

Ми є відображенням усі
і кожен в окреmostі
Всесвіту великого,
бо світ по суті
є таким, якими ми є самі.

Не очікуймо на краще,
якщо визріла потреба,
то шукаймо методи-способи,
щоб вміли змінюватися ми
і воістину могли самі.

Міняймося в добродіяннях,
у тих радісних зростаннях,
то і Всесвіт нам цим
з радістю відповість.

Хай живе ця любов красива
у всі роки життя і пори року,
то буде мир і спокій
у кожній хаті і сім'ї.

СПІЛКУВАННЯ

Так, реакція на допис лайком
є меланхолійна дія,
бо якби вона
струн Душі торкала,
то спілкуванням милим
продовжувалася б розмова.

Приємно читати,
коли слово вийшло з хати
і іде щастя шукати
в тих якостях позитивних,
які ще тримають
нас і світ увесь.

Слово може бути
написаним у книзі,
слово може
плутатися у думці,
а коли його
беруть для розмови,
то тоді воно
собою оживає,
торкаючись ума, душі,
а то й рукою лічить гроші.

Ось яке швидке й притке,
коли воно у спілкуванні,
несучи позитив у розмову,
чи заграє енергіями війни.

ЗДАТНІСТЬ НАША
Страх, зневіра, байдужість
закривають в людей Душі,
а зусиль, щоб умом їх відкрити,
то нема, нема знань і вмінь,
нема і розуміння із цього,
що й світ на краще не зміниться,
не зміниться він сам,
бо саме нам, людям
слід починати всім
змінювати його,
бо Отець-Творець-Дух святий
для цього і життя дав,
дав життя і здатність творити,
щоб усвідомлювали ми
і можливості свої.

ДОБРА МАМА
Ой мамо, мамо,
тебе давно не стало,
а ти і далі
приходиш снами.

Та не знаю я, мамо,
що робити з ними,

бо не відаю молитви,
тому пишу віршами.

Надсилаю звістку радісну:
правнука виходить заміж.
... та немає моєї мами,
щоб спекла коровай з куличами.

Не молився я так часто,
тому й приходиш рідко,
бо чогось зустрічаю тебе –
і все місце нове.

Все шукаєш дитину гідну,
щоб передати їй Душу,
та я теж бачу на Землі,
що не так багато таких, як ти.

Мало таких мамо,
щоб свідомими умами
про Душі свої дбали –
зневірилися, байдужі люди.

Може ти уже в раю,
чи, може, біля його брами,
а ти сама, коли забажаєш,
то до нас прибігаєш.

Можливо і допомагаєш,
але і не ласєш,
бо тільки так, зі сторони,
дивишся за своїми дітьми.

А, може задоволеною є
поведінкою моєю,
коли під час сну і після
тривоги не приносиш.

То тепер скажу іще спасибі,
бо при житті мало говорив,
але я знав і старавсь,
бо милував я твої очі,
вуха, ум і Душу,
та й сусіди похваляли,
а ти і стверджувала їм,
що син в тебе хороший,
метикуватий у роботі
і у всьому допоможе...

А я ж ненароком
оце не раз підслухав
і іще більше старавсь –
отак діяла похвала,
але батьки нас не хвалили,
хоча всьому навчили

для роботи по дому,
то так і щоденники,
чи зошити перевіряли.
Тут задніх теж не пасли,
бо засвідчили червоні дипломи.

Робили з братом, як чоловіки –
дрова різали, кололи,
до грубки, печі кучами носили,
а дівчата посуд, підлоги мили.

А я щодня мамі допомагав:
там борщ, чи суп доварити,
брата і сестер погодувати
і до школи всіх зібрати.

Хоча й збирання не було,
бо вони й самі уже дбали –
книжки звечора в торби клали,
а штани, чи спідниці завжди з нами,
бо були і до роботи,
як і в школу ті ж, бо одні...,
то я лиш спостерігав –
вони ж бо це відчували.

Дисципліна була і відповідальність,
а мама, як ніхто в селі
нам часто вареники варили
з капустою, кашею, чи бульбою,
а пироги, коржики, пампушки
кожної неділі в нас були.

Смачне у неї все було,
бо з любов'ю це робила
і її туди ложила,
а ми їли, смакували,
бо так і в них любов
материнську пізнавали.

Спокій і умиротворення було,
грубих слів і окриків майже не чули
і цим ми доброти у батьків навчились,
бо справедливість і шана в усьому була.

Так жили діди і їх батьки,
бо про це тато з мамою говорили –
можливо для себе, але й ми це чули
в історіях різних і нам це приємно було,
бо саме так ми в дитячих іграх
ролі і ділили: хто дід, хто мама,
повторюючи події із життя...

Коли із школи прибігали,
то по грядках лободу, мокрець,
або гірчак і листя картоплі обривали,

а я свиням вже ніс,
потім відро води їм лив
і для десерту дві жмені дитячі
обойної муки в корито трусив.

Скорше пообідали усі,
і кожен із дітей у сім'ї
мав завдання свої:
я з братом свині, гуси пасли,
сестри відерцями малими
воду у бідон носили,
щоб на ранок готова була.

А вже ввечері при лампі
сідали всі – хто писати,
хто читати, а мати вишивали,
або прядиво сукали,
а тато граблі, чи інший реманент
лагодили, чи міняли.

Лампа ж була одна
стояла на припічку,
а ми, діти навкруги
арифметику, письмо писали,
а хто читав, то право мав
на теплій ще печі лежати
і там над лампою читати.

Мама на полу гребінь виставляла,
чи то біля припічка вишивала,
а тато на підлозі майстрував
і нам стругати кору дозволяв.

Мама веселу вдачу мала
і завжди компаньоном була,
заводилом на хороші діла,
тому вечорами в хаті,
ціла збірня на полу і лаві
із сусідів, кумів возідали,
розмовляли, прями, та і пісень співали.

Говорили про все і вся,
а мама, ніби, голова
із жінками рішали: кому і коли
допомогти інваліду війни, вдовиці,
чи діду-бабі старенькій самим
і чоловікам наряди ці несли чоловічі.

Тому, мабуть, мама й була
у селі передова ланкова,
бо й премію їй щоріч давали:
то мішок буряків,
а то і п'ять рублів...

Та так пишу про себе, сім'ю,

але це все було мамине життя,
бо коли ми на празники були у них,
то вона завжди згадувала про свої роки.

Ми її не огорчали,
а, ніби, догоджали,
роботу роблячи домашню
і цим лиш їй допомогти могли.

Вона була й раденька
за нас трударів і за себе,
що виховала так дочок і синів,
рада була і за допомогу,
бо приходила деколи виснажена,
особливо, коли збирали врожаї.

Та мама була ще та кудесниця
і встигала з нами погуляти,
і часто ще й пісні співала –
виводила ритм,
а жінки, чи сестри
тенорами і своїми альтами
слідували за ним,
та і тато інколи підсобить
басом густим.

А я так слухати їх любив,
та сам співати не вмів,
але любов до пісні
все таки зберіг –
торкає струн Душі вона.

Оце частина молитви
і тих енергій позитивних,
та чи скоро, а чи довго
вони до вас ідуть,
бо те мені невідомо,
а, може, поки вірш цей допишу,
то ти уже гулятимеш у саду.

Знайте мамо, що я Вас завжди
шанував і любив по синівськи,
та знайте й те, що люблю іще,
що дбаю про родові джерельце
нашої сім'ї, родини, роду
і ходимо до нього по святу воду,
ходимо по енергії святі,
коли буває важко в житті, чи в Душі,
носимо і доброту, як робили й Ви,
і прошу святого Духа
повчань і помочі у справах таких.

Несемо туди милість і доброту,
і ту любов у праці і в житті,
щоб могли її напитись всі,

як і нас колись навчали Ви.

А якщо заскучали там, біля раю,
то повертайтеся Душею в рід,
бо підростають у роду молоді
і Ви зможете гідного для Душі знайти.

Та і Ви приходьте при нагоді
до спільного джерельця родового,
щоб напитися тієї любові,
якої не вмів давати, як син,
бо й не знав традиції такої.

Хоча якості духовні знали і самі
куди й до кого їм текти,
а тепер і ми цього свідомі,
тому ці знання уже пізнали всі,
а ми в надії того святого,
що з цих зерен доброти
вироснуть і дозріють ниви чималі
і БОГ нам сподобив їх нести.

Не знав я мамо,
що любов тримала,
тримала і тримає
наш великий рід
і увесь широкий світ.

Я тоді, при житті,
не усвідомлював умом
про прекрасні якості її
і про можливості свої,
що можемо плекати їх усі.

Та скажу Вам, мамо,
що все життя моє, діла
ішли легко й творчо.
Мабуть, тому, мамо,
що Ви любов'ю наповняли нас
і її для всіх вистачало:
для сім'ї й родини,
та й усе село про це знало.

Ішли до Мані –
так її називали,
коли важко було на Душі,
коли негаразди були
і очищувала мати
від енергій темних
у тих бесідах із ними,
бо я й сам чув подяки,
чув і слова, що легше стало,
та і жінки жвавішали,
йдучи з двору з усмішками,
загубивши розпач, сум.

Знали, бо мати щирою була
і щедрість у ній жила,
та з хати не випускала,
поки в руки не поклала
цукерку, чи окрайчик хліба.

А Ви ж з татом оба
напівсиротами росли,
бо батьків війна забрала,
коли було років біля десяти.

Так, обоє старшими були
у сім'ях чималих
і тому так рано вас
до праці залучали,
а Ви і нам цю науку передали,
то ми уже всі дідусі-бабусі
за це шлемо подяки щирі.

Бо, мабуть, нема блага
більшого для людини,
коли вона до праці здатна,
коли затребувана участь її,
не дивлячись на роки,
та лиш би при здоров'ї бути.

Та, мабуть, і Вам
тієї ласки і любові не додали
у роки сирітські, серед війни
і голод повоєнний...

Ні, мабуть мами Ваші
теж по своєму, як уміли
леліяли і любили,
то і Ви, тато й мамо,
коли в зрілість доросли,
то і нам так її несли.

То, може, Ви і там веселі,
як і дома у сім'ї були,
співаючи всілякі пісні,
бо голос чудовий мали
і тому благодаруємо Вам
за цю радість і любов,
яку лишили нам,
яку понесли і богам.

ІСТИНА
Отець-Творець-Дух святий,
прости і ви, читачі,
простіть за те,
що словами правди огорчив.
Час покаже,
що зерна в них

святої істини
були і є живі.

Істина у нас і діє нами,
і є в діях творимими ділами,
та все ж вона попереду йде,
та чи бачимо ми її і в себе.

Де правда чиста й світла,
там і доброта приємна, мила,
там і радість свіжа, щира,
там і любов тепла і жива.

Бережімо Душі свої
від спокус в умі,
від тих енергій темних,
які ідуть в джерела родові
вживаними словами
суспільством цим.

Ми не боротися прийшли
і не несемо страху, як дію,
а хочемо всіх оберегти
на радість святому Духу,
щоб у щасті всі зажили
і здоров'я мали у собі.

Не просто, ох і не просто так
наголошено в манускриптах
про енергетичну міць у словах,
тому ми маємо жити в бдінні,
щоб словами,
які несуть у собі грязь
себе і джерела духовні
нею не заплямувать.

Кожне слово, дію
звіряймо з совістю своєю,
то ми навчимося єством усім
відчувати в словах своїх
істинну суть і зміст,
які Творцем закладені у них.

Слів таких багато у житті,
яких ми не знаємо,
та кимось обумовлені вони
і вже віками у застосуванні є,
а це ж віруси, а це ж енергії темні,
якими ми плямуємо себе,
як творіння Творця,
то так плямами такими
забруднюємо життя
і ці плями кидаємо іншим,
або лишаємо в просторах
не очищеними БОГу істинному,

чи Отцю-Творцю-святому Духу.

Що ми робимо люди?
Не слідкуємо за собою,
не очищаємо ума, тіла і Душі,
а ці енергії темні, злі
несемо в покоління наступні.
Ми так забруднилися в брехні
тією заздрістю, осудженням,
тією гординею і гнівом,
жорстокістю, ненавистю і злом,
що і соромно мені,
що не усвідомлюєте ви,
коли це все лишаємо
БОГу нашому,
який один для всіх.

Боже, будь милостивий до мене!!!

Ось істина першого прохання
у всіх випадках важких і не простих
короткого нашого життя.
Це не Ісусова молитва
і він її не проголошував,
хоча в Єгипті вона
застосовуваною коптами була,
бо на той час усе їх життя
залежало від начальника
і у малості своїй вижити вони
в середовищі євреїв хотіли
і цим захистку надію на римлян мали.
Знаймо про це люди, знаймо всі!

Так, Отець Батьком є
у тих батьках і прадідах,
як мудрості життєвої джерело,
бо і всі навчаємося у Нього.
Та чи несемо тепер ми
до Отчого дому чистоту
і святість у словах і діях?
Чи мудрими ми є в ділах,
чи звіряємо ми з совістю їх,
бо совість і є та вісточка
від Отця-Творця-святого Духа,
як погоджувальна дія
і є істинною завжди
це і можливість радитися з ним,
тому і чистими і щирими
маємо бути в усім
до триєдності святої
в Отці-Творці-святому Духові .

Так, Творець, чи Творці
і є Той хто творив і творить,
даючи можливості всім:
плекати якості духовні

і тим, хто іще в зростанні,
бо милостиво навчаючи усіх
милості, доброти і любові
саме у здатності творити,
бо здатність ця людська
відкриває в Душу ворота
і ми пізнавати починаємо всі
радість і саму правду життя.

Так, Дух святий,
як рух енергій світлих,
як прояв чистоти
у Всесвіті великім,
то так і в кожному із нас.
Це Він нам несе втіху,
це Він несе нам Знання,
це Він скеровує для нас
ті чисті любові пізнання,
це Він виводить нас
на стежки-путі усіх,
заблукавших в розпусті,
чи прикипівших до речей,
чи звичок потворних,
як і тих, хто марнотратником був;
і тих, хто зрадником істин став;
і тих, хто брехню і зло плодив;
і тих, хто богохульником і вбивцею був.
Дух святий світло у життя несе
і тією завзятістю у нас росте,
коли ми діями позитивними
скеровуємо умом себе
до чистого і праведного БОГа,
до істинного Творця.
Так, БОГ, то є Життя всеціле
і ми лиш частиночкою в Ньому є.
Він створює умови всім
для очищення, для творіння,
для славословіння і благодаріння
Отця-Творця-святого Духа.
Він живчик, устремління,
Він учитель і батько наш
у кожній дії у кожному ділі.
То благодаруймо постійно Йому
і Отцю-Творцю-святому Духові
і славословімо ці енергії Життя
і той РАЗум їх всесвітній,
і ті вміння і терпіння,
які ВОНИ проявляють незримо
до кожного із нас,
бо такими молитвами-розмовами із ним
і цими спільними ділами ми
духовно розвиваємося і ростемо,
несучи місію постійно свою
тим станом життя свого і доброти
у творінні щастя і любові.

Та ми уже свідомі є,
що багато просять люди в них
допомоги для пізнання істини
в організації життів своїх
і тепер ми всі свідомі того,
що добродіяннями долучилися до цього.

А от насамкінець про слово «господь».
Яка ж суть і зміст у цьому слові,
яка дія, дух закладені у нього?
Нема з означеного нічого.
Чого ж тепер в канонах християнських
і в книгах майже всіх так часто ми
використовуємо це слово?
Господь є назва господина,
начальника, як людини,
що сидить на суспільній драбині,
який і трон собі там возвів,
як рабовласник праці й поведінки всіх,
та ще себе ще й за-конами огородив.
Так, ми часто йдемо до начальства
і всіх помічників його,
від малого до великого,
в ситуаціях складних,
та все ж не розуміємо істини
і ума свідомого нема,
щоб звернутися до БОГа-життя,
чи до Отця-Творця-святого Духа,
до всіх сподвижників їх,
бо можливості є у них,
як і здатності нам допомогти –
і допомагають постійно вони –
відмов не було у них.
Тому ми ось так, не розуміючи,
ідемо до господина-господа
і несемо свої енергії життя туди,
туди й скеровуємо уми,
закриваючи діями такими
двері до Душі,
яку отримали від Творця ми.
Там нема милості, милосердя,
а лиш вигода і користь,
бо, навіть, та пожертва
має корисливу ціль
і про це свідчили письмена древні,
про це свідчать і тепер
дії президентів і прем'єрів.
Вони організовують видимість життя собі,
вони дають можливість виживати й нам,
бо ми більше потрібні їм, аніж вони нам.
Тому вони мають організації різні
для контролю за працею, життям,
та ще й описали ідеологію так,
щоб ми їх вихваляли,
щоб славословили, як БОГа,

як всеціле життя
в одному Джорджі, чи Володі.
Та не вирощують вони Знань
про вміння жити, про радість життя,
про доброту, про милість,
а практикують змагальність, боротьбу,
підмінюючи в словах ту суть і зміст,
що були закладені у них,
назвавши їх нормами моралі,
етики, естетики, або прапором,
мнимою свободою, брехнею, злом.
То які ж можливості є в президентів,
коли ракети літають в космос,
коли людина є лиш придатком у роботі,
бо верстат цінніший став ніж життя,
та поряд з тим є інституції перевчання
у виді шкіл, бібліотек і кагорти тих,
хто слово різне несе за істину
в книгах, кіно, щоу,
та чогось вихолощують із них
ту чистоту і святість, які все таки
кожного життями по чуть-чуть
до істини ведуть.
Але вони Духовність в них паплюжать,
змішуючи в порівнянні вигоди і користь,
як основи життя, бо саме в цій програмі
і можливості нема думати про БОГа.
То чого воно відчувається важким,
бо позитивних енергій ми,
майже, не творимо у цій суєті,
та все ж їх вистачає для Всевишнього,
а на Землі ці князьки
у життя не застосовують їх
і для чогось плодять напругу, зло.
То чи правильним є те,
що ми в це слово
«господь» вкладаємо БОГа,
Отця-Творця-святого Духа
і всіх сподвижників їх
у якостях позитивних?

Тому будьмо мудрі
і на себе в діях уповаймо,
та довіру до Творця маймо,
бо в цьому істина вся.
Ідімо сміливо в дні
від страху до благодаті,
творячи якості духовні,
то зайдемо в райські сади усі.

СОНЦЕ

Здрастуй сонечко
з поклоном голови
на всі сторони
у святості твоїй

посилаємо ми
слова із радістю ці.

Бо ти повсюди –
в небі і по Землі
посилаєш свої промінці,
які несуть світло і тепло,
а все живе хором
славословить у тобі
Отця-Творця-святого Духа.

Несуть і нам в єство
енергії радості,
наповнюючи теплом
і тими зернами благодаті,
які ідуть від Всевишнього.

Ось така розмова-молитва
із сонечком ранковим,
або, коли воно у красі
визирає із за хмари.

Та ось і сніг
діамантами засвітивсь,
даруючи їх від нас, живих,
у небо і Творцю

ТАЇНА

Спочатку було слово
і слово було БОГ,
і слово було у Бога.
Спочатку було слово
і слово було Життя,
і слово було у життя.

То що ж первинне –
яйце, а чи курка є.
То курка, чи яйце?
Хто ж дасть відповідь на це?

Мабуть, відповіді не буде,
можливо, версії різні,
чи умовиводи людські.
Таїна і таїнами сповна
наповнене усе життя.
Ми, навіть, таїною є.

І цим тілом наяву,
процеси різні в якому,
взаємозалежні і відторгуючі,
один з одним в одночасі йдуть,
чи в послідовності певній
радість і любов несуть,
які сповільнюють, чи прискорюють
ці процеси виробничі;

і той чудо-ум, як будівник,
то так і руйнівник,
що організовує життя тіла
і навіть співтворцем є
для себе і в дечому навколо,
який вивчає сам себе ,
шукаючи основи спонукань
до дій і вивчає тіло,
та все ж не здатен
створити м'яз, чи кров,
як і все інше,
бо воно відтворюється тілом,
чи з потреби у природі бере,
хоча в поєднанні ума і тіла
є співучасником в житті
при відтворенні собі подібних,
та, пізнаючи суть і зміст
своїх життєдайних процесів
і відтворив у механізмах їх,
та ще й здатним є у мріях
пізнавати простори космічні,
маючи в собі щось таке,
коли дії його примарні і безцільні,
бо знищує, нібито, життя;
є і той таємний центр – біочіп
з функціями невідомими,
що в життях нас веде,
надаючи осмисленості дій уму,
який людина в його дії
і невидимості тій,
чи в незнанні його цілей
назвала словом Душа.

То ось які глибини
має чоловік у собі,
а він же лиш частиною є
у тому відомому і невідомому
прояві себе життям
в середовищі природи і космосу,
де розмаїття проявів життя
в мільярдних одиницях в ньому
і поза ним є присутня.

Ось таке воно життя
і ми його частина,
і ми його співтворці,
і ми його носії,
як окрема людина
і як усе і вся
у єдності світовій,
що має у собі життя,
існуючи в цілісності і окремості,
та все ж у взаємозалежності,
в цьому химерному русі,
та все ж в доцільності якійсь

енергій всесвітніх,
який був і таїною лишивсь.

ЧИСТОТА ЛЮБОВІ

Людство шукало споконвіків
таїну любові і істини.
Істина виявилася відомою
в абрисах своїх,
однак і її знати всеціло
не вдалося нікому.

А от якості любові у незнанні,
та і в тому її проявленні
з бажання все ж знайти,
то манускриптів багато понаписували,
однак і її всеоб'ємність ще й досі
непізнаною таїною залишилися.

Тому тягаючи її відчуття
і прояви туди сюди,
обумовлюючи словом любов
діями всілякими, які по суті
є далекими від її світлості
і цим забруднили, споганили
заледь суті й змісту не прогавили.

Так, це якість святого Духа
і вона присутня живою,
тому є низько у всьому вона,
тому вона є недосяжною.

Нею назвали задоволеність собою,
назвали відчуття різні –
від споглядання за красою,
у милуванні діями в інших;
назвали закоханість і кохання;
назвали захоплення і устремління;
назвали міжтілесні втіхи,
хіть і вульгарність,
богохульствуючи цим джерелом
самого що не є життя і всього,
що твориться ним і в ньому
у тій чистоті і святості.

Наша милість, чуття справедливості,
добродіяння, творчі звичаї і здібності,
як і психічний, і фізичний стан єства
пов'язані напряду з вмінням умом
управляти нашою енергією
в бажанні міжтілесних втіх.

Так, втіхи є найбільшими в людині
споживачами енергій любові,
як і оргазм, як процес
викиду великої кількості в нікуди,

бо лише раз у рік можна
застосовувати її для зачаття дитини,
як турботою життя всецілого
про безперервність його.

А суспільство культивує скрізь
плотські втіхи від одного разу до трьох за ніч,
або в цій кількості, шукаючи партнерів різних,
де завжди присутніми є збочення різні.

То скільки ж ночей у році,
скільки років їх шукаємо ми
і реалізовуємо цей процес,
який назвали словом секс.

То поміркуймо самі –
яку кількість енергії ми би
для здоров'я зберегли,
скільки б енергій ми
лишили для розвитку ума,
скільки енергій би було для праці,
для гри з дітьми, для добродіянь,
для творчого підходу до будь яких завдань,
та і ум би вільним був
і не тривожив би Душу,
а вона би у своїй чистоті
підтримувала би зв'язки
зі Знаннями Всесвіту.
То який висновок з цього?
Мудрий при свідомому умі
задумається і буде пробувати,
і буде берегти енергії ці
для повноцінного ЖИТТЯ,
а дурний і далі буде бігати,
як той пес,
шукаючи задоволень через секс.

Подібне застосування енергій таких
є між деревами і в рослин,
є у птахів і у тварин,
але в них це відбувається
лиш раз у рік.

То мабуть людина,
щоб сховати бажання такі
і відхрещується від тварин,
заявляючи, що вона
на еволюційній драбині
сидить найвище і лиш одна,
хоча по поведінці її
називати треба слід,
як певний різновид –
собака, мавпа, кіт.

Це не розумними діями є

і такими діями ми
забруднюємо себе.
Практично із трьох років
Душа у нас і нами вже
закрита енергіями негативними,
які ми використовуємо у житті
і тому у нас доступу нема
до Всесвітніх Знань.

Є, нібито, відчуття,
що ми полегшувати здатні
свій труд фізичний,
та відкриттів нема.

Є загроза голоду фізичного,
а ми по цей час ніхто
навіть словом не обмовився ніде,
що його можна компенсувати
духовними харчами,
чи енергіями духовними
і людина би відчувала
насиченість, устремління
і силу для праці би мала.

Ось де ми втрачаємо всі
енергії великі, необмірні,
та ще й діями брудними є
закритими зовсім
від отримання енергій всесвітніх.

Ми втратили ці енергії,
яких би вистачало,
щоб легенько ходити по воді,
для телепортацій слів і тілом,
та і геніїв було би більше –
ось так ми за тисячоліття
втратили енергій так багато у собі
і часто брали у природи,
порушуючи життєві цикли її.

Нам би стільки одягу й взуття не треба,
бо людина здатною є
переносити холоди чималі,
коли вона родиться без шерсті,
то, мабуть, Творець знає
про її можливості.

А сьогодні у зневірі, байдужості,
у своєму невігластві ми
опустилися так нищо й низько,
наплodжуючи енергії негативні
і своєю пасивністю даючи їм
можливості тиснути на енергії благі,
тому й відчувається важкість життя –
бо цим перекриваємо ми

той доступ енергій в життя наші.

...Ось такі енергії любові,
проявлені в правді,
милості і доброті,
які є здатними по суті
творити мир на Землі,
починаючи із сім'ї, родини
і до миру в середині націй і народів,
як і серед спільноти усієї.

Чого ми не говоримо про це,
а про ворожість вірувань різних,
про озлоблених і бідних,
про багатих і лихих,
та все ж не про гармонійні відносини,
не про добросусідство і мир.

Тому потреба сьогодні є
у навчанні спільноти
культури статевого зносу,
бо ними ми вже подібні
до тієї поведінки,
яка була в тих містах єврейських,
що Гоморою і Содомом звані.

Ось як сама світла енергія з усіх
робить людей чистими, святими
і часто в наших бажаннях ума
веде до розпусти, чи інших проявів зла.

Скерувати ці енергії сумні
на добродіяння милостиві,
чи то на працю механічну,
щоб і далі пізнавати
в улюбленій справі
Любов Божественну,
бо вона додасть нам
енергій знайти себе
і продуктивність, як і все
підвищиться в творінні.

Тому ми маємо свідомо розуміти
і навести лад в бажаннях тіла і ума,
упокоряючи так свого диявола,
чим істинну любов зуміємо зберегти.

То велике щастя є
у житті кожного,
коли людина пізнає
любов Божественну,
то тоді вона і відчує
ту Благодать, яка
життю смисл надає.

Життя створене в любові,
любов'ю насичені дні,
з любов'ю ми є творці
і допуск енергій позитивних
іде через наш духовний центр,
який ми Душею ззем.

В щасливу путь вам, люди,
і несіть любов повсюди!!!
Благодаті вам у житті
за ці турботи святі !!!

БЛАГОДАТЬ

Благо (радість) – дать,
то і це потрібно вміти,
як і її вміючи приймати
кожним у життя свої.

Ось так пізнаються усі
з благодаттю люди у собі,
коли хоча би одна якість
проявленою є в ній –
чи то доброта, милість,
чи то вміння бачити скрізь
прояви любові і доброти
і ту красу в людях і на землі.

А це ж стан радості в собі
за створення речі, дії
самим у добротності і красиво
для милування, кохання
і споглядання іншими на це диво,
щоб ця дія була для них,
як прийняття благодаті
в енергіях позитивних.

Бо в стані благодаті
ми на багато що здатні
і навіть перетворити помилки,
які у нашому минулому були
для очищення себе і родини
за всі помилки до цієї днини.

Ми, в покритті благодаттю,
творимо будь що, діючи з любов'ю,
у всі простори життєві,
як і для іншого життя,
то так і для планети всієї,
бо в такому стані ми
і є для Всесвіту відкриті.

Так як до нас у дану мить
осмислення приходить,
що ми розвиваючись усі
живемо не одне життя,

а їх множинність іде вперед.

Тому то всі наші думки,
слова, дії і відчуття уже
змінюються тут і тепер
із розуміння, що ці енергії благі
підуть в наші життя наступні.

ЗАДУМА

Куди мене
знайома доріженька веде?
Сяду біля води
і буду бачити світи,
бо вона припливла сюди,
відвідавши каплями світи.

Так, вона було росою,
чи туманом густим
і її сонце підняло,
коли боки вигрівало,
а крапелька звабливо
бісики пускала
діамантовими кольорами
до проміння густого.

От вони і занутрували,
затеплилося біля крапельки роси,
яка не витримала такої от уваги
і випарувалася з трави.
Думала, що сховалася,
міркуючи, що промінці
залишилися на землі,
бо бачила чітко ту місцину,
з якою поріднилася вночі.

Та через мить відчула,
що в полон її взяла
якась потвора сіра.
Ні, це не потвора була,
це хмарина грайлива,
та й сусідок своїх тут узріла.

От і весело їм тут було
і, ніби то, панство все
човном великим пливло
над ланами хлібів,
а там і соняхи до них
головами вимахували.

Пливли над лісами,
селами, містами,
а коли сонце вийшло у зеніт,
то і ми з друзями гуртом
у хмарини тінь
свої тільця поховали,

аж тут до нас гості
підійшли нежданні,
та виявилося, що і вони
з плеса ставка піднялися,
бо сонце їм там припікало,
що і ніде було сховатися –
навкруг береги,
а коли побачили в собі
цю тінь хмарини,
то чимскоріше піднялись
і тут у ній
із сестрами зустрілись.

Вже й тісненько стало
нас так багато
у хмарині назбиралось,
а тут ще на висоті
вигулювалися вітри.

От вони й залицятися почали
до кучерявої хмарини –
то той штовхне,
то інший підійде.

Стрепенулася хмарина
від залицятьників таких,
та ще й забажала показати їм –
ось яка я жвава
і викаблучуватися стала,
а краплини стурбувалися
і вистрибувати почали,
бо трошки й холодно в тіні,
та ще й на такій висоті,
а потім заворушилися усі,
загомоніли, зашуміли,
бо вже й не відали вони,
куди пливе хмарина їх –
ще кине на дорогу прямо
під колеса машинам,
чи то на тротуар,
а там чобіт важкий
роздавить краплину вщент...
от краплі кинулися всі
до вікон, до дверей,
... а там внизу рай –
діти граються в піску
і дід з бабою у грядках
колупаються з капустою.
Тож рішили гуртом
налякати малих діточок,
та заодно і діда з бабою,
щоб можна сховатися у пісок,
чи в капусті під листок.

Та вітер піддавав

і їх теж в сторону гнав.
Тому по всякому
і до кожної в окремості
доля усміхнулася
і кожна краплина
уже не у виборі була,
а долю прийняла
і так опустилася до землі,
опинившись у гостях
двоюрідної сестри.

А човен то великий був,
бо із землі видно всім,
що в ньому не видно країв.
Крапель більше й більше
осідало навкруги і рядом,
та вони, з того переляку
збігалися гуртом
і же калюжею стали,
стали і засумували,
бо замурзаними виглядали.

Та крапель все більшало
і крапельки почали
шукати рівчачки
поміж корінням і травою,
зливаючись у потічки.

От як добре їм,
коли ось так гуртом
у тіснєві, метушні
бігли полями і лісами
і у радості своїй
виливалися в річки.

Ось тут радощі були
і хвиль тиха гра,
тут і вітер колише їх,
а ті верби кучеряві,
які по берегах стояли
тихо в руках-гілках
скрипками і смичками
вальс вигравали.

Ми ж іще молоді
і тепер уже при силі,
бо по віку вже й дозріли,
маючи власний дім
і тихоплинний устрій.
У всіх по різному було:
хто втомився, то йшов на дно,
а дехто ще й погратися хотів,
то в річки й іграшок чималенько було —
то якась гілляка, чи листок,
а там рибинка срібляста

підставляла бочок,
щоб бажаючі змогли
покататися на таксі.

Та і серед нас, сестер,
родовиті принцеси були
і кататися на хвильках хотіли,
ніби то, карети весільні
для себе вибирали,
бо знову почали
пускати бісики грайливі
до нових промінців,
але ці були статечні, зрілі,
та і ми уже не зашарілись.

Ось так розглядали
одне одного ми
з усіх сторін,
та нас уже не брали,
бо ми під охороною були
і над ними згори
наша няня наглядали,
що від краю до краю землі
розгорнула кольорові руки.

Ми текли, пливли,
та й не помітили,
як сонце сховалося від нас
і забрало свої промінці,
а ми далі попливли.

Кожен день по різному було
і ми надивилися різних див,
і бачили різних диваків:
коли видра загаяла до нори
свою неспокійну дітвору,
а там в березі-очереті
лис на лисицю ліз,
мабуть кататися захотів...

Аж ось і цей міст,
на якому поет сидить
і щось пише олівцем,
щоб побалувати слівцем
милої серце й Душу.
Та рядом на лавці з ним
сивочола пара –
обнялись і теж
у тихій радості на нас,
молодих, задивилися.

Ох. А тут твердий шлюз
і закрутили ми карусель,
летючи шахтою вниз.
Ми очманіли

і наробили піни,
бризками врізнобіч
по окреmostі летіли.

Гм. Та під мостом юнак із юнкою
так смачно цілувались,
що ми стишили хід
і ними милувались.

Та матінка ріка сказала,
коли нас кожну зустрічала,
що перш поведе усіх
до батька-океану
на благословіння, на життя,
а потім знову всіх
пустить літом по світах,
бо то іще була весна.

Довго, довго ми
ішли морями
до зустрічі з отцем,
та й зустрілися з ним,
а він нас сіллю годував,
щоб кожен охочий спробував
і цим бажаючих ласунів
від дочок відганяв.

Та сам був кудесник,
бо на всю свою широчінь
із красивим сонцем загравав,
а його промінці піднімали
нас знову догори,
до матеріної руки
і ми знову вже ішли
в теплих хмарах до землі,
ішли, щоб напоїти
кожне дерево, травинку
і ту рогату козу,
і ту корівку рябу,
а декого силою заганяли
в ті будинки по трубі,
де нас пили, де гріли
на гарячому вогні,
а деяким пощастило
пізнати людське тіло
і був у них тоді
коротший путь до волі.

Пройшло чимало днів,
та ми захотіли знов
нагадати про себе,
тому мудрому поету
і з теплих країв полетіли
сніжинками пухкими.

А щоб нам раділи,
то ми корони всі наділи
і, ніби, зірочками летіли,
і на теплу руку поета сіли,
а він так мило посміхнувся,
олівцем поза вухом махнув
і з радістю риму схопив,
щоб нам гімн, живим,
хтось заспівав із його слів.

ДІЯ

Розстане лід ненависті і зла –
ти тільки молитву пізнай,
почавши з очищення ума і тіла,
а потім до добродіянь пристань,
бо ми не самі у житті –
у нас є діти, сестри і батьки.

Творімо діла у Благодаті,
то допоможемо і рідні
гідно на ноги стати,
щоб Духом могли зростати,
бо Благодать така рухлива,
що здатна за мить
декілька разів поспіль
навколо Землі пролетіть,
щоб все таки когось
із потребуючих допомогти,
і енергіями життя наситити.

Нехай радіє увесь світ,
бо для цього життями ми
на цю Землю прийшли,
щоб енергії радості творить.

ЖИТТЯ В НАДІЇ

Щастя і любові якість
отак запроста не побачиш,
та істинну милість, доброту
можна бачити лиш Творцю.

Здатні бачити якості ці,
як ті, які самі причетні в діях
при безпосередніх творіннях
у ту мить, як істинні творці.

Це так я розумію з пізнання,
коли відкрився отримувати знання,
хоча довго спотикався, бажаючи
бачити результати в діях і після них.

Та міркування теперішні в нас
є з очікуваності умом
захоплення суспільством
тих простих і потрібних істин.

Сім років писав прозу, вірші,
набравши книг п'ятьдесят,
хоча третина з усіх
побачила у виданні світ,
а інші вогонь пізнали ,
чи тишу шухляд.

Популярності сам чурався
і від запрошень ухилявся,
думаючи своїм умом,
що якщо отримав талант,
для описування знань,
то Творець подбає сам
про розповсюдження книг,
як і у створенні умов,
щоби вони видавалися знов і знов.

Та не так облаштований Богом світ,
та і я таланту у поширенні не мав,
хоча марив днями і роками,
що книги будуть нарозхват.

Не так сталося, як гадалося.
Все раптово якимось почалося,
і ось тепер саме собою зупинилося
в останніх рядках останньої збірки.

Як фініш, як зневіра і байдужість,
від яких сам застерігав усіх,
а ще більше туга обсіла й злість,
що стільки років у книгах просидів –
та чи я життя бачив, чи я істинно жив?

Ось такі думки обсіли...,
нібито, трудоголік здібний,
та ось тиждень мене вимотав
без отих справ звичних.

А от у цю мить відпустило,
бо споминаю перші спроби,
і радість колихала мене,
а коли прийшли перші книги,
то я цвів і знову ночами творив.

Ось і вся правда в устремлінні писати
і з цього процесу радість мати –
і так усі років сім...,
я ж у стані радості жив
і за це маю дякувати
Отцю-Творцю-святому Духові,
дякувати і сім'ї,
що тихо спостерігала
і певні умови створювала.

Думаю, сумую, та повертатися не буду,
думаю сам, що справлюся таки
зі зневірою, в депресії стану,
з подякою за цю радість,
якою жив у цих роках,
а в умиротворенні вдається
знов себе знайти у днях,
в яких я маю іще жити,
жити просто так - без книг
і без думок про них.

Закінчилася певна епоха
радості устремлінь і творінь,
та надія все ж теплиться,
що ці знання
знайдуть свого читача,
а може їх буде так багато,
що при допомозі їх
змінять на краще цей світ.

А ми, як і всі, тихенько помremo,
бо і на книгах імені не було,
а лиш псевдонім з прихованим іменем.
Мабуть з'їсть мене оця іржа,
бо надія не вмира,
а я відкриваю в таку мить
цей вірш нездатний,
щоб дописати власноруч
цей рядок із цих жовчних слів
від імені цього мерця,
що ноги іще сам
переставляє щодня.

Ось таке воно життя,
за яке я дякую всім і вся,
що істину пізнав
і духовні якості стяжав.

РАДІСТЬ

Благо, це коли дія є
з побуджень позитивних,
бо тільки в стані радості
людина здатна творити її
і цей стан відчують всі.

Бо радість надає собою
в житті життю смисл.
Так, життя - є гра,
але з радістю в собі
живеться веселіше іншим,
то так і в естві.

Радість очищує,
лишаючи істинність
і взаємини святі,

бо вона дає відчутти
волю й гідність.

Так, це стан піднесеності,
це відчуття польоту у висоті,
бо радість – це знання,
що ми зі світом цілісність
і що без неї нема єднання

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ

ЛЮДИНА ТВОРЕЦЬ 1
БЛАГОДАТЬ 4
ПОЛІТ 5
СВІЙ СВІТ 7
ТРАДИЦІЇ 12
ПРЕДТЕЧА 29
РІДНЯ 34
ВОГОНЬ ДУШІ 34
ВІД СТРАХУ В БЛАГО 35
ПОВНОТА ЛЮБОВІ 36
ЩАСТЯ НЕ В БОРОТЬБІ 37
ВБИВЦЯ 39
УСВІДОМЛЕННЯ 40
ПЛАЧУТЬ ЧОЛОВІКИ 40
СОВІСТЬ 41
ХОДА 41
ПОВНОТА МИЛОСТІ 42
СІВАЧІ ЖНЕЦЬ 42
СМІХ І ЖУРА 43
БЛАГОДАТЬ 44
ЕНЕРГІЇ ЛЮБОВІ 44
ВСЕОБЄМНІСТЬ 46
СОВІСТЬ 47

БЛАГОДАТЬ У ДІЯХ 47
ВМІННЯ 48
СИЛА СЛОВА 48
ДІТИ 49
СЕСТРИ 59
ФАКТ 63
ЗРАДА 64
ІНСТИНКТ 64
КРАСА ЛЮБОВІ 65
СПІЛКУВАННЯ 67
ЗДАТНІСТЬ НАША 67
ДОБРА МАМА 67
ІСТИНА 73
СОНЦЕ 78
ТАЇНА 79
ЧИСТОТА ЛЮБОВІ 81
БЛАГОДАТЬ 85
ЗАДУМА 86
ДІЯ 91
ЖИТТЯ В НАДІЇ 91
РАДІСТЬ 93